

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se
NR 41, ÅRGÅNG 11
VÅREN 2022 (73 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog
Redaktörens postadress: Lönnvägen 3 A, 541 48 Skövde
Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com
Bankkonto (Nordea): 1190 30 21766

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt fyrtioförsta nummer. Detta publiceras söndagen den 20 mars, dagen för vårdagjämningen. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, på dagen för tio år sedan, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårnummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande numret, sommarnumret, skall utkomma tisdagen den 21 juni, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, desslikes kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I föreliggande vårnummer fortsätter vi den följetong som påbörjades i förra årets höstnummer: *Vid mästartens fötter med kommentarer*. Därefter följer en text Johan Berggren sammanställt på det viktiga temat ”det godas idé”.

Sist i detta vårnummer kommer den sedvanliga litteraturbilagan.

Till våra donatorer: Vi ber er vänligast att sätta in era penninggåvor antingen på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys plusgirokonto nr 439 54 35 – 3 eller, om ni vill stödja *Den Pytagoreiske Kuriren* och denna hemsida, på bankkonto (Nordea) nr 1190 30 21766.

Tillkännagivande

Vi har den tunga plikten meddela att vår käre vän och broder José Antonio Rodríguez lämnade den fysiska världen den 28 januari.

Han rycktes bort medan han var fullt sysselsatt med översättning till spanska av Laurencys verk och andra texter med esoteriskt innehåll. Trotsande svår sjukdom, arbetade han med en sällsynt intensitet och hängivenhet, parade med djup förståelse av ämnet och berömlig noggrannhet i utförandet.

Vänskapen och samarbetet med José inleddes i augusti 2012. Sommaren 2015 besökte han oss första gången för gemensamma esoteriska studier. Därefter kom han till oss varje år, senast hösten 2019, då han höll en rad mycket uppskattade föreläsningar i esoterisk astrologi. De som vid dessa besök närmare lärde känna José, fann i honom icke blott en vän utan även en broder med ett stort och varmt hjärta.

Nyheter på våra hemsidor

Samarbetet med vår ryske vän och broder Aleksandr fortsätter och ger nya frukter. Översättningen av Laurencys *Livskunskap Fyra* är nyligen fullbordad; på ryska heter boken *Знание жизни Четыре*. Nästa projekt är påbörjat: översättningen av *Livskunskap Fem*, *Знание жизни Пять*, varav de två första uppsatserna färdigställts och publicerats. Tidigare har sju hela böcker

översatts till ryska: *De vises sten, Kunskapen om verkligheten, Människans väg, Livskunskap Ett, Livskunskap Två, Livskunskap Tre* och *Förklaringen*. Alla de åtta färdigöversatta böckerna finns publicerade både på Förlagsstiftelsens hemsida, www.laurency.com, och på denna hemsida, www.hylozoik.se, i dess ryska avdelning.

Vi fortsätter att publicera vår bortgångne broder Josés översättningar efterhand som dessa blir färdigredigerade. Spanska versionen av Laurencys *Livskunskap Två* har nu kompletterats med översättningen av uppsatsen *Människans utvecklingsstadier*, vilken på spanska heter *Las etapas de desarrollo humano*. Denna uppsats finns publicerad på Förlagsstiftelsens hemsida, www.laurency.com, i dess spanska avdelning. Ytterligare en uppsats hörande till boken *Kosmisk intelligens*, nämligen *Intelligensen som kosmisk, solsystemisk, planetarisk och mänsklig faktor*, har nu publicerats på spanska under titeln *La inteligencia como factor cósmico, sistémico solar, planetario y humano*. Denna uppsats finns publicerad på denna hemsida, www.hylozoik.se, i dess spanska avdelning.

Kurs i Västerås: Meditationens grunder – att vidga och fördjupa medvetandet

En djupare förståelse av esoterikens teori förutsätter eget arbete med medvetenhetsutvecklingens praktik. Under denna kurs arbetar vi systematiskt och metodiskt för att utveckla medvetenheten enligt fjärde vägen och pytagoreiska aktiveringsmetoder. Medvetenhetsutvecklingens teori kombineras med avsiktliga övningar i vardagliga situationer och olika typer av meditationer, såsom frömeditationer och långa tankar etc. Kursen hålls i Västerås tre lördagar den 30 april, 14 och 28 maj 2022. Alla tillfällena börjar kl. 10:00 och slutar kl. 17:00.

Anmälan eller frågor skickas till johan.berggren@protonmail.com

Ytterligare information finns på hemsidan: www.nylivslust.se/kurser.html

Nyheter från föreningen Kunskap för människans harmoniska utveckling

Föreningen Kunskap för människans harmoniska utveckling har idag den 20 mars 2022 publicerat sitt femte nyhetsbrev, vilket finns att läsa på följande länk:

<https://www.veidos.org/nyhetsbrev/>

I nyhetsbrevet kan man läsa bland annat om det pågående digitaliseringsarbetet och om planerade bokutgivningarna genom föreningens Dodekaeder Förlag.

FEMTE KAPITLET

OSJÄLVISKHETEN OCH DET GUDOMLIGA LIVET

Du måste skilja mellan det själviska och det osjälviska. Ty själviskheten har många former, och när du tror att du slutgiltigt dödat den i en av dessa, uppstår den åter i en annan, starkare än någonsin. Men gradvis blir du så uppfylld av tanken på att hjälpa andra att intet utrymme, ingen tid blir över för någon tanke på dig själv.

A.B. – Mästaren beskriver här vad jag tror vara det enda sättet att bli fullkomligt osjälvisk. Visst är det möjligt att göra sig av med en särskild form av själviskhet, om vi riktar våra ansträngningar på att utrota denna, men, såsom mästaren säger, då återuppstår den i en annan form. Om man så går till väga, kan det hända att man får tillbringa en lång tid med att döda en form av själviskhet, för att sedan, likt Herakles, när han dödade hydran – finna ett nytt huvud växa fram för vart och ett han nyss huggit av. Men det sätt som här anbefalls träffar sakens rot och kärna.

Häri ligger ett av de värdefulla resultat man uppnår med hängivenheten – jag är böjd för att anse att det är det mest värdefulla: tanken på den andre, som är hängivenhetens föremål, upptar hela sinnet, och människan blir osjälvisk utan någon särskild ansträngning. Detta är det rätta sättet att växa, att ”växa liksom blomman växer, omedvetet, och därunder öppna sitt hjärta för solen”. Ansträngningar är tecken på svaghet. Om man kan finna skickligare sätt att liksom kringgå sig själv, är det en stor fördel. Man överlistar sina egna tankar och vänder sin kraft i en bättre riktning, varpå den icke önskvärda egenskapen svälts ut. Detta är bästa sättet att övervinna sina fel, ty genom att tänka på dem, även med beklagande, stärker man dem.

Var uppfylld av tankar för andra. Då blir det, såsom mästaren säger, intet utrymme, ingen tid över för någon tanke på dig själv. Då blir du också lycklig. Detta har jag för egen del funnit vara sant. Om jag någonsin kände mig böjd för att sörja, känna mig det minsta ledsen över något, som drabbat mig personligen (jag tror inte att jag någonsin känner mig fallen för detta numera, men förut kunde jag vara det), lät jag mitt medvetande genast fyllas av tanken på att hjälpa och arbeta för andra. Att sörja över sådant som drabbar en själv är själviskt och tjänar blott till att göra en olycklig. Likväl är det vad många gör. De sätter sig ner och säger: ”Å, så sorgligt det är. Så svårt det är. Det här har tagit mig mycket hårt. Den där människan bryr sig inte om mig, tar inte hand om mig, älskar mig inte” – och så vidare utan ände.

Allt detta är själviskhet. Boten för både sorgen och själviskheten är att genast gå och göra något för en annan. Gå iväg och arbeta! Ditt medvetande kan inte vara samtidigt uppfyllt med två olika saker, och i samma stund du slutar att tänka på dig själv, börjar du känna dig lycklig. När du kan säga: ”Jag önskar ingenting från någon i min omgivning. Jag älskar dem och behöver inget i gengäld” – blir du lycklig. Det människor i allmänhet kallar kärlek, är litet kärlek inunder med ett tjockt lager själviskhet ovanpå. I den stund det genom kärleken uppstår smärta, betyder det att också själviskheten är med.

Detta är förvisso en svår läxa att lära för de varmhjärtade och tillgivna, men de måste lära den, och när de gjort det, medför den lycka och frid. Jag talar till er av egen erfarenhet. Lär att älska alla utan att kräva något i gengäld, och när ni gör det, skall ni finna att många kommer att älska er. Men så länge ni fortsätter med att kräva och taga för er, så blir deras naturliga och instinktiva reaktion att draga sig undan. En svår läxa är det, men när man väl lärt den, medför den en frid som intet kan rubba, icke ens när en människa man älskar högt för tillfället är otrevlig mot en. Vad har det för betydelse? Man vet att hon ångrar sig en dag, och under tiden gjuter man sin kärlek över henne lika fullt. Om ni lider, så bestäm er i tanken för att inte låta er nedslås av det. Säg er själva: ”Jag bryr mig inte om hur min lägre natur lider.” Vad är vi – åtminstone vårt lägre jag – att det skulle betyda så mycket, om vi lider eller om vi kräver av andra att älska oss? Med denna inställning till ert lidande övervinner ni det.

C.W.L. – Att tänka på ett fel är att stärka det. Det är detta misstag, man ofta gör i det kristna systemet, där man uppmanar människor att ångra sina fel och känna ruelse för dem. Ju mer man sörjer över sitt fel och ju mer man grubblar på det, desto starkare växer det sig. Men om man går vidare och utträttar något för en annan, förstärks inte tankeformen. Den dör en naturlig död, faller undan och glöms bort. Den sjukliga självupptagenheten förstör ofta små brister till stora synder. Det påminner om små barn, som gång på gång rycker upp plantor med rötterna för att se hur de växer. Så kan en människa ivrigt åtaga sig något gott och ädelt arbete, sedan börja tvivla på sig själv och säga: ”Jag är inte så säker på att mitt motiv är rent. Jag har nog gjort det här därför att jag innerst inne är högmodig”. Eller kan hon säga, om hon arbetat med att lindra andras lidande: ”Det var nog egentligen inte osjälviskt. Jag stod ju inte ut med att se detta lidande, så det var därför jag sökte lindra det.” I anglikanska kyrkan säger man: ”Herre, hav förbarmande med oss eländiga syndare.” Kanske är vi syndare, men då behöver vi ej förvärpa tillståndet genom att fördenskull känna oss eländiga och därmed få även andra att känna sig eländiga. Grubbla aldrig över det som varit, utan sätt i gång att arbeta med att bli bättre nu och för framtiden. Det är meningslöst önska att man inte hade gjort det ena eller det andra. Det är mycket bättre att säga: ”Jag gjorde det där. Det var dåligt. Men hur det än är med den saken, är det nuet som gäller, och jag måste se till att nu göra det bästa av det.” Jag säger icke att det vore omöjligt att i någon högre tillvaroform ändra det förflutna, men något dylikt är hur som helst icke något som vi i vår tillvaroform i praktiken ens kan fundera på.

Sjunde leden av herren Buddhas ädla åttaledade väg heter rätt hågkomst. Till sina lärjungar sade han: ”Ni måste vara mycket noggranna med vad ni tillåter er att minnas. Om ni säger att ni icke kan låta bli att minnas allt, så äger ni ingen kontroll över ert minne, över er medvetenhet, som är delar av er själva. Detta är som om ni vandrade längs en gata och därunder plockade upp allt skräp ni påträffade. Ni plockar upp och samlar i ert minne allt slags värdelöst och oönskligt skräp. Ni skall minnas det rätta och vara särskilt noga med att glömma allt det övriga.” Därefter uppräknar han utförligt och bestämt sådana ting, som människor borde glömma, och däribland allt ovänligt tal som riktats mot dem, alla inbillade förolämpningar och oförrätter. Dessa hör till sådant vi för alltid och ovillkorligt skall glömma, medan till det vi skall minnas hör alla vänliga ord som någonsin yttrats till oss, alla vänliga handlingar, som kommit oss till del, och alla goda egenskaper vi någonsin sett hos vår nästa.

Vi måste lära oss att älska alla vi kommer i beröring med. Jag säger icke: alla lika mycket, ty det begäres ej av oss. Herren Buddha hade sin närmaste lärjunge Ananda, som han älskade mer än de andra, och Kristus hade sin älskade lärjunge Johannes, som vid nattvarden lutade sig mot hans bröst. Det förväntas inte av oss att vi älskar alla människor lika mycket, att vi till alla hyser samma kärlek vi hyser för far eller mor, hustru eller barn, utan att vi har samma inställning av aktiv god vilja till alla och av hat mot ingen. Vi skall ha denna inställning även utan att begära något i gengäld för den. Ty i den stund man börjar ställa krav och resa anspråk, för man åter in begärselementet och tänker man än en gång på sig själv och inte på dem man älskar. Att stråla ut kärlek och att ej förvänta sig något i gengäld är det enda som förtjänar att kallas kärlek. Utan denna osjälviskhet fastnar människor i svartsjuka, avund och många andra begär, och i stället för att i emotionalhöljet visa en ren, härlig rosa framträder deras kärlek i en torftig, brunaktig scharlakansröd färg, obehaglig att skåda även i formen, då den i stället för att stråla ut liksom solsken synes försedd med krokarna och gripa efter något, bildande en sluten båge, som ofta inte når någon annan än avsändaren.

Världarna sätts i rörelse av den gudomliga, osjälviska kärlek som utgjuter sig i stora öppna bågar, aldrig återvänder och aldrig avses att återvända. Den utgjutes i andra dimensioner och andra världar att utföra guds verk på guds eget sätt. Detta är den läxa som skall läras – den är svår, eftersom den betyder den lägre naturens förstörelse, men den är vägen till frid.

Du måste öva urskillning på ännu ett sätt. Lär att urskilja guden i allt och alla, oavsett hur onda de må te sig i det yttre. Du kan hjälpa din broder genom det du har

gemensamt med honom, och detta är det gudomliga livet. Lär att väcka det hos honom, lär att vädja till det hos honom, så skall du rädda din broder från det orätta.

A.B. – Detta är den sista läxan i urskillningen mellan det verkliga och det överkliga. Hur ont något än ter sig i det yttre, är gud där, ty det kunde icke finnas till, om gud icke vore i dess inre. Denna sanning uttalas gång på gång i de hinduiska skrifterna. ”Jag är falskspelarens spel”, säger herren i Bhagavad-gītā. Detta yttrande chockerar människor häftigt. Men det är sant, ty falskspelaren får på detta sätt lära något han på annat sätt vägrar att lära. Om en människa inte lär snabbt genom upplysning, måste hon lära genom erfarenhet av naturlagarna. Det vi kallar naturlagarna är den gudomliga tankens mest materiella uttryck.

Naturlagarna står där fasta liksom klippor. Om en människa rusar fram och skrubbar sig på dem, lär henne den smärta hon får därav att undvika liknande misstag i framtiden. När någon ej vill lära genom upplysning eller exempel (och det finns ju i världen mycket av bådadera), måste hon göra det genom den smärta som kommer av att hon brutit mot lagen. Hon måste föras vidare trots alla faror till enheten, ty den gudomliga viljan verkar för evolutionen, och hennes egen innersta vilja är ett med den gudomliga. Jag tror att detta är innebörden av den hebreiske sångarens ord: ”Fore jag upp till himmelen, så är du där, och bäddade jag åt mig i dödsriket, se, så är du ock där.”

Se därför det gudomliga i allt omkring er, det övriga angår er icke. På detta sätt, och endast på detta sätt, kan ni hjälpa er broder, ty det enda ni har gemensamt är det gudomliga livet. Allt det andra är olika, men i detta är ni ett, och ni kan använda det liksom en hävstång för att hjälpa honom på allt sätt. När ni vill hjälpa en människa att övervinna ett fel, minns då att hon är lika angelägen som ni själva att bli av med detta fel. Det skadar henne, och om ni bara kan nå den verkliga människan där inne, så skall ni finna att hon vill bli av med det. Detta är det rätta sättet att hjälpa. Den inre människan skadar eller sårar aldrig någon.

C.W.L. – Allt som finns i denna värld är liksom allt i andra världar en manifestation av det gudomliga livet, och därför måste allt därav, det goda och det onda tillika – vara en yttring av gud. Det kan inte finnas något, hos vilket inte gud själv är hjärtat och roten. Detta framhålls i alla skrifter. Vi har det i de kristna skrifterna: ”Jag som danar ljuset och skapar mörkret, jag som giver lyckan och skapar olyckan.” Människor kan inte förstå hur också allt det som man vanligen kallar ont, kan vara gudomligt, men vi måste erkänna faktum. Det finns svarta magiker och onda människor av alla de slag, men livet hos dessa människor är det gudomliga livet, ty något annat liv finns icke.

Om en människa genom egen dumhet, egen halsstarrighet inför något ont i sitt liv, kommer likväl därur något gott. Det är det enda sätt, på vilket just denna människa kan utvecklas. Falskspelaren spelar falskt, det har han föresatt sig att göra. Likafullt lyder han under den gudomliga lagen. Fastän han gör orätt, kommer därur något gott för honom, ty därigenom lär han sig, och genom att misslyckas anträder han till sist den rätta vägen. Det är så att säga sista utvägen, men en utväg är det, och därför måste vi erkänna att den ryms inom den gudomliga planen.

I en viss bemärkelse är allt absolut gud. Likväl är det inte så i ordagrann mening. Det är den gudomliga anden i oss alla som gör oss till människor. Om ni kan skåda igenom personligheten, som är så förvänd, som så långt har gått orätt väg, och når in till det gudomliga livet i människan, så kan ni vädja till detta. Vi måste minnas att den ”onda” människan, såsom själ, vill lika mycket som vi gå framåt. Hon önskar göra sig av med detta onda, som ansätter henne och oroar hennes personlighet. Om vi därför kan tränga igenom detta yttre skal av hårdhet och ondska och nå ända in till denna själ, så skall den rusa fram för att hjälpa oss i vår strävan att bistå personligheten.

Jag har varit präst och hjälpende lekman större delen av mitt liv, och jag har arbetat i några av Englands värsta delar. Jag har träffat många män, som man torde anse för hopplösa brottslingar. Men jag har aldrig träffat någon, som inte hade någon gnista av gott någonstans inom sig. Det kunde ha varit hans kärlek till ett barn eller kärlek till en hund, som syntes såsom det

enda mänskliga draget hos det som annars var ett djur, och ett vilt och farligt djur. Men det enda livet rör sig någonstans hos honom, och om man kan komma i beröring med honom på just denna punkt, så finns det en möjlighet att man kan hjälpa honom uppåt genom att vädja till just detta enda.

A.B. – Mästarens sista ord i ämnet lyder: ”så skall du rädda din broder från det orätta.” Här är hans vädjan som starkast. Det är vädjan till detta, som är målet för lärjungens själva strävan och liv, ty hans mål är att bli en som räddar världen. Långt starkare är den än någon vädjan till lärjungens egen fördel kunde vara. Mästaren lever endast för att hjälpa världen. Och ju mera vi kan föra in tjänandet i vårt liv, desto mer skall vi i detta återspegla hans skönhet.

TREDJE DELEN

BEGÄRSFRIHET

FÖRSTA KAPITLET

BEGÄRETS AVLÄGSNANDE

A.B. – Vi kommer nu till den andra förutsättningen, som på sanskrit kallas *vairāgya* och som mästaren översätter med begärsfrihet. Det är en mycket noggrann översättning. Tidigare har jag brukat ordet lidelsefrihet, men hädanefter skall jag översätta termen såsom mästaren gör.

Det finns många, för vilka begärsfriheten är en svår förutsättning, ty de känner att de är sina begär – att om deras utmärkande begär, deras böjelser för och emot, tas ifrån dem, finns intet jag kvar.

A.B. – Praktiskt taget alla de som uppriktigt önskar vandra vägen, inser sanningen i den första meningen, vari mästaren säger att begärsfriheten är en svår förutsättning. Svårigheten uppstår emedan människor identifierar sig med sina begär. Så länge man blir olycklig av att icke få ett begär tillfredsställt, så länge identifierar man sig också med sina begär. Det är lika så gott att inse detta, erkänna det för sig själv. Ty det är mycket lätt att tro att man skilt sig från sina begär, när man i själva verket icke gjort detta. Det finns många som tror att de övervunnit sin begärsnatur, när hela deras liv, varje deras handling visar att så icke är fallet. Det är långt bättre att erkänna faktum, om man inte redan gjort det, och då är man beredd att sätta in botemedlet.

Det första steg man skall taga är att dröja vid tanken ”jag är icke mina begär”. Här kan man till sin hjälp kalla det jag tidigare förklarat med avseende på stämningar. Ens begär och stämningar är lynneskast, föränderliga, och vadhelst som förändras är icke jaget, som ej kastas hit och dit. Till exempel har jag känt människor, som ena dagen tyckt, ”så underbart det är att vara i Adyar, så skönt det är att tänka på allt stort som skall hända”, och nästa dag känt sig nedslagna, modstulna. Ingen av dessa stämningar, vare sig entusiasmen eller nedslagenheten, är jaget. Båda är övergående vibrationer i emotionalkroppen, som påverkats genom någon kontakt utifrån.

Det är därför människor uppmanas att meditera varje dag, ty man kan inte meditera rätt, förrän ens begär är stilla. Om man mediterar regelbundet och troget, inser man så småningom att det bakom ens begär finns ett jag. Och när man sedan fortsätter att meditera, börjar man ständigt inse detta jags existens. Då identifierar man sig inte längre med sina begär, känner inte längre detta ständiga ”jag vill ha, jag önskar, jag begär”, utan då tänker man: ”Detta är icke det verkliga jaget, detta är det lägre jaget.”

Detta är den första stora undervisning mästaren ger om den andra förutsättningen. Det fordras ej inför initiation att man har fulländad begärsfrihet, men det mästaren förväntar sig är att man har den till en hög grad, och det han förväntar sig är lag. Allt detta kastande mellan de två

polerna nedslagenhet och upprymdhet måste ni ha lämnat bakom er, innan ni kan erhålla initiation.

C.W.L. – Många anstränger sig inte med att skilja mellan sina begär och sig själva utan säger: ”Jag är sådan som gud skapat mig. Om jag är lättretlig eller viljesvag, så är det därför att jag är skapt sådan. Om jag inte har styrkan att stå emot en frestelse, så är det därför att jag är sådan till min läggning.” De förstår inte att de gjort sig sådana genom sina tidigare liv, utan de har för vana att uppfatta sitt skaplygne såsom ett slags oföränderligt något, som det fått med sig från början, liksom man kan födas blind eller halt på ett ben. De inser ej att det är deras sak att ändra en natur, som till sin karaktär är icke önskvärd. De vet ej att de kan göra detta, och vidare inser de ofta ej just varför de borde.

Vanligen kan man för genomsnittsmänniskan inte anföra någon tillräcklig grund till varför hon borde göra sig det stora besvär som fordras av henne, om hon vill ändra sin läggning. Somliga kan säga att hon måste göra det, eftersom hon annars inte kommer till himlen, men på detta svarar många att himlen, sådan den vanligen framställs, skulle tråka ut dem något oerhört, varför de hoppas på något annat. Det är alldeles tydligt att den mycket utbredda läran om fortsatt liv i himlen ej stort påverkat människors karaktär, troligen på grund av sin ringa grad av trovärdighet. Den enda teori, som jag hört talas om och som synes mig tillräcklig för att sporra till ansträngning är den teosofiska. Den visar vad som är värt att göra och visar oss att det finns varje tillfälle och tid nog för fullständig framgång. Om en människa förstår guds plan och söker samarbeta med honom, har hon starkast möjliga motiv för att kasta sig in i arbetet för evolutionen och utrusta sig för detta. Hon inser då att det är möjligt att göra de mest genomgripande förändringar i den egna karaktären och läggningen och att framgången är absolut garanterad.

Det högre jaget vill oföränderligt framåt, självt utvecklas, bringa de lägre höljena i samklang med sig självt såsom sina redskap. Så snart vi finner andra begär, som icke ingår i detta och icke stämmer överens med detta, vet vi att dessa ej härrör från själen, varför vi heller icke säger, ”jag önskar detta”, utan ”min begärselemental rör sig igen, den vill det och det, men jag, det högre jaget, vill framåt, jag vill samarbeta med den gudomliga planen. Dessa föränderliga stämningar, lynneskast och begär är icke mina.” Så länge ett otillfredsställt begär kan göra människan olycklig, får människan inse att hon alltjämt identifierar sig med elementalens begär.

Men dessa är endast de som icke sett mästaren. I hans heliga närvaros ljus slocknar allt begär utom begäret att få vara honom lik. Ändock – innan du får lyckan att möta honom ansikte mot ansikte, kan du nå begärsfriheten, om du vill.

A.B. – Detta resultat påminner än en gång om versen i *Bhagavad-Gītā*. ”Sinnenas föremål men icke smaken för dem viker för den avhållsamme dväljaren i kroppen, och även smaken viker för honom, sedan han skådat det högsta.” Allt begär slocknar, sedan man väl fångat en glimt av det enda önskvärda. Att inse mästarens närvaro befriar er alltså icke endast från begären utan även från själva begäret. Begäret är en rot, som skickar ut många skott. Man kan hugga av skotten, men så länge roten består, skickar den ut nya skott. Men föreningen med mästaren frigör er till sist från alla begärs rot.

Men mästaren säger att man även dessförinnan kan nå begärsfriheten, om man vill. Dessa tre ord – ”om du vill” – är särskilt viktiga. De visar oss var svårigheten ligger. Det som saknas är inte förmågan, utan nästan alltid viljan att göra något visst. Om ni i ert arbete på vägen kunde lägga in samma mått av vilja som ni lägger i ert dagliga arbete, skulle ni verkligen gå snabbt framåt.

C.W.L. – Vi har här en av de särskilt sköna meningarna i denna mycket sköna bok. Det är sant att, när man ser mästaren och inser vad han är, de lägre begären helt enkelt upphör att finnas, hela ens väsen fylls med något högre.

Många talar om sin önskan att uppnå begärsfrihet men håller likväl fast vid begärets föremål och vore olyckliga utan dem. De vill i verkligheten icke denna begärsfrihet. De endast tror sig vilja den. På ytan vill de, men djupare inne i personligheten vill de icke. Det är värt att ifrågasätta sig själv på denna punkt, att söka djupt för att se om man verkligen gjort sig av med alla dessa

lägre begär. En teosof tror ofta att han har det och tror att det är något elementärt, men många av dessa elementära ting sitter mycket djupt. Ytligt sett gör man sig av med dem, men de dyker upp igen i olika skepnader, och det är svårt att vara viss om att man verkligen lämnat dem bakom sig. Lyckligtvis förväntas det inte av oss att vi på detta stadium skall vara helt och hållet fria från dem. Vi kan få genomgå initiation också med rötterna till några av dessa alltjämt kvar inom oss, men därefter måste man utrensa dem fullständigt. Ändock är det bäst att alldeles utrota dem redan nu, så att vårt framåtskridande kan ske jämnare och snabbare. Det är genomförbart, ty mästaren föreslår oss aldrig något vi inte kan göra, även om han ger oss många uppgifter, som sätter vår uthållighet och moraliska styrka på svåra prov, ty dylikt måste göras, om vi vill gå framåt med fart.

Urskillningen har redan visat dig att det som människorna mest begär, såsom rikedom och makt, icke är värt att äga. När man verkligen känner detta, icke endast talar om det, upphör allt begär efter dem.

A.B. – Begär efter rikedom och makt antar olika klädnader, icke endast i samband med pengar och socialt och politiskt inflytande. Rikedom är vad de flesta önskar över allt annat, men den är ej något i och för sig gott att äga, ty den endast uppammar begär och skänker heller ingen lycka, vilket vi ju märker när vi betraktar rika människor, som allmänt sett ingalunda är lyckliga varelser. Det förhåller sig likadant med makt, såväl social som politisk – den är idel skräp och grannlåt, ej guld. *Gītā* säger att den vise är nöjd med evad än komma må – vilket betyder att han med glatt mod gör bruk av det han har att tillgå och ej ödar sin tid och kraft med att kräva något annat.

Ett fåtal människor når höga positioner i samhället eller politiken, men maktens frestelse finns ofta utanför dessa. Makt innefattar all önskan att styra andra, att hindra dem och befalla dem vad de skall göra, i stället för att sköta sitt eget. Även i avsaknad av begär efter makt i samhället eller politiken, förekommer ofta en osund önskan att få andra att göra vad man själv tycker att de borde göra. Denna måste vi överge, om vi på allvar vill gå framåt. De som menar allvar, finner snart, såsom många av oss har gjort, att vi har alldeles fullt upp med att styra vårt eget lägre jag, så att vi kan avstå från att söka styra någon annan. Det högre jaget hos andra är detsamma som det högre jaget hos oss, och det sätt det väljer att manifesteras sig hos dem är deras ensak, icke vår. Därför måste alla tendenser att härska över andra rensas ut.

Vi har ingen rätt att styra andra, utom när detta är vår plikt, och så är det endast när vi har en viss begränsad makt över en människa, som naturen själv ställt under oss, såsom är fallet med egna barn, tjänstefolk eller anställda. Vår makt över ett barn bör vara styrning till barnets skydd, en makt vi utövar när och så länge det råder svaghet som behöver en starkares skydd. Denna makt måste också gradvis avtaga, allteftersom det hos barnet inneboende jaget blir i stånd att styra sina egna höljen. Över våra jämlikar – jag använder ordet ”jämlikar” i en vid innebörd – har vi ingen rätt att styra.

C.W.L. – Människor vill ofta styra över andra bara därför att de tror att de kan sköta andras saker bättre än dessa andra. Men detta är ju ingenting de *vet*, utan bara tror. Den gudomliga kraften verkar genom varje människa, och det är bäst om vi låter den göra det på sitt eget sätt. Minns hur Kristus påminde judarna om vad som står i deras skrifter, ”I ären gudar”, och att de alla var barn av den högste. Visst kan det vara så att den andre icke utför sitt arbete på allra bästa sätt eller kanske rentav gör vissa misstag, men så länge han ärligt och hederligt gör sitt bästa, är allt gott och väl. Låt honom få sin inneomgång, även om han inte är en lika duktig slagman som du själv. Ibland kan man mycket taktfullt, mycket respektfullt och finkänsligt ge sitt råd, men det finns många fall, där även detta vore ett intrång. Under inga omständigheter får man försöka tvinga sin åsikt på en annan. Vår första omsorg bör vara att sköta våra egna affärer väl, ty varje människa är ansvarig för sig själv.

ANDRA KAPITLET

DET ENDA GODA BEGÄRET

Så långt är allt enkelt. Det enda som behövs är att du förstår. Men några finns, som försakar jakten på det jordiska goda för att i stället vinna himmelen eller nå egen frigörelse från återfödelse. För denna villfarelse får du icke falla.

C.W.L. – Begäret efter egen befrielse från återfödelse förekommer huvudsakligen i Indien, eftersom de flesta där tror på reinkarnation. För den genomsnittlige kristne är också himlen en frigörelse från jordelivet. Denna undervisning meddelades ju en indisk gosse, därför avser de först och främst indiska förhållanden, ehuru de framställda ideerna kan tillämpas även på vårt Västerland. Vi teosofier gör nog inte särdeles våldsamma ansträngningar för att vinna lycka i den himmelska världen, där människor tillbringar hundratals och rent av tusentals år mellan inkarnationerna. Många av oss skulle föredraga att slippa denna tillvaro helt och hållet och snabbt återkomma till arbetet på jorden, och detta är möjligt för dem som verkligen önskar det. Detta förutsätter emellertid ett visst mått av styrka, eftersom vi då måste medföra samma mentalkropp och emotionalkropp och förena dem med den nya fysiska kroppen.

Till skillnad från fysiska kroppen kan emotional- och mentalkropparna visserligen inte tröttnas. Men det finns en annan sak, som måste beaktas. Den emotionalkropp och mentalkropp vi har i detta livet är uttryck för oss själva, sådana vi var i slutet av vår förra inkarnation. Allt eftersom vi sedan lever vårt nuvarande liv, förändrar vi dem avsevärt, men icke hur långt som helst. Det finns en gräns, liksom det finns till exempel för ett motorfordon, som ju kan repareras eller förbättras men bara i vissa avseenden, så att det mycket ofta är bättre att köpa en ny än att försöka modernisera den gamla. Det är ungefär detsamma med mental- och emotionalkropparna. En djupgående förändring i dessa skulle ta mycken tid och ändå kanske kunna endast delvis genomföras. Om en människas förmågor ökat kraftigt i hennes nuvarande liv, kunde det vara bättre för hennes framåtskridande att erhålla en ny emotionalkropp och mentalkropp att uttrycka sig igenom i stället för att söka laga och ändra de gamla. Alltså är en snar återfödelse icke alltid det lämpligaste. Likväl kan det bli så att vi får göra en dylik, sådana som förhållandena nu är – med det särskilda behov av arbetare som råder på grund av världslärares ankomst – så att den som arbetat väl i detta liv och på allvar vill inkarnera genast för att fortsätta sitt tjänande, kan få sin önskan uppfylld.

Det finns ett vanligt levnadslopp efter döden för alla människor. För dem som genomgår detta, behöver inga särskilda åtgärder vidtagas. Men om en människa önskar avvika från den vanliga ordningen, måste hon göra något som kan liknas vid en ansökan därom, eller får någon i hennes ställe göra den. Ansökan göres till en högre myndighet, som, om denna finner den lämplig, kan ge sitt tillstånd, men också avslå ansökan, om det begärda synes ej vara till den berörda individens gagn. De som hyser någon ängslan i detta avseende, kan nog känna sig lugna, ty de som gjort ett gott arbete, får säkerligen ytterligare tillfällen att fortsätta sitt arbete. Den som önskar en snar återfödelse, måste göra sig oersättlig, så att han blir känd såsom en som bleve till stort gagn, om han finge genast komma tillbaka. Detta är för resten det bästa sättet att sätta emotional- och mentalkropparna i erforderligt skick.

Om du alldeles glömt dig själv, kan du icke tänka på när detta själv skall nå befrielse eller i vad slags himmel det skall få leva. Minns att allt själviskt begär binder, hur högt dess föremål än må ligga, och förrän du övergivit det, är du icke fullt fri att ägna dig åt arbetet för mästaren.

A.B. – Vi måste minnas att emotionalvärlden och mentalvärlden är materiella världar, även om de består av finare materia än fysiska världen. Också de är objektiva och fulla av objekt eller föremål för begäret. Begäret efter himlen, vilken är mentalvärldens lägre regioner, är därför lika mycket ett det lägre jagets begär som begäret efter det jordiska goda – skillnaden är

endast att det är mer avlägset och mindre gripbart. Det mentala begäret har den fördelen över det fysiska att det medför en viss kontroll över begärnaturen, eftersom det inte kan genast tillgodoses. Sålunda hjälper det människan att övervinna begäret i allmänhet, samtidigt som det förmår henne att välja mera förfinade njutningar och att i sin tanke dröja vid dessa i stället för de grövre. Det finns många människor, till vilka det vore meningslöst att säga: ”döda begäret”. Om man vill hjälpa någon, som är hemfallen åt att njuta av mat och dryck och sex, kanske man kan få honom att i stället rikta sitt begär mot fröjder i himlen, så att han därmed kan svälta ut de lägre begären. Det är därför alla religioner så starkt framhåller läran om himmel och helvete. Även herren Buddha talade om dessa, när han vände sig till vanliga människor.

De som vill anträda vägen, måste uppge begäret icke endast efter himlen utan även efter egen befrielse från kretsloppet av födelse och död, det vill säga begäret efter *moksha*. Grunden därtill är mycket enkel, och mästaren anger den här. Om man fullständigt glömt sig själv, kan man inte tänka på sådant som påverkar en själv. Man måste vara fri från begäret efter detta, om man menar allvar med att hänge sig åt arbetet för mästaren.

Det finns många som vill tjäna på det ena eller andra sättet, men lärjungen måste vilja tjäna mästaren på det sätt denne vill, och där han efterfrågar tjänande. Dyligt villkorslöst tjänande är icke möjligt, så länge hjärtat är bundet vid något. Såsom det heter i en av Upanishaderna: ”Förrän hjärtats band har lossats, kan människan icke nå odödligheten.” Detta synes vara ett hårt tal, om vi tänker oss att hjärtats band omfattar de kärlekens egenskaper som vi tillmäter det största värde. Men det sägs ju inte att hjärtat självt måste lossas, utan endast att de band som binder det måste lossas, på det att hjärtats kärlek måtte bli gränslös. Missförstå mig inte, tro inte att jag sagt att kärlek inte är önskvärd. Det är icke kärleken som binder, utan de element av själviskhet som alltför ofta inmängts däri. Den kärlek jaget hos en människa hyser för jaget hos en annan människa är till själva sin natur för evigt bestående, och vi kunde icke ändra den, ens om vi ville. Men när kärleken till jaget blandats med kärleken till formen, börjar den att binda, och därmed kan även själva kärleken bli en bundenhet.

För uppnåendet av det tillstånd, som frigör för mästarens arbete, finns inget annat sätt än att ständigt anstränga sig att lossa varje band som hindrar och begränsar. Om ni i er kärlek finner något som kan vålla er smärta, så finns däri något själviskt, som måste avlägsnas. Gör er av med det, och er kärlek består, starkare, ädlare, renare, och en sådan kärlek kan aldrig bli till hinders i arbetet för mästaren. Antag att ni önskar resa till en viss ort, eftersom där bor någon ni gärna vill träffa. Nå, ge upp tanken på att resa dit. Detta är bara ett exempel på hur ni kan avsiktligt lossa de band som binder er med själviskhet till vissa personer och ting. Lossa dylika band!

Jag säger detta endast till dem som strävar på fullaste allvar – inte till dem som önskar gå sakta och försiktigt fram på utvecklingens väg. Inget klander riktas mot detta sist beskrivna förfarande. Envar har friheten att gå sakta eller snabbt framåt, såsom han finner för gott. Men jag talar nu till dem som menar allvar, dem som är fullt och fast beslutna. Mästaren håller alltid utkik efter detta allvar och finner icke särdeles mycket av det. Än en gång talar jag av egen erfarenhet, ty jag har haft svårigheter av detta slag. Sedan började jag öva mig själv, och när jag fann att jag mycket gärna önskade vara med någon, försökte jag hålla mig undan från denna människa. Om ni har takt och styrka, kan ni ofta lösgöra er själva inifrån, så att säga, utan att visa andra att ni gör detta. Ni förblir lika kärleksfull som förut och visar i ert yttre sätt ingen förändring, men likväl lossar ni det personliga bandet inne i ert hjärta. Det är genom att på detta sätt klart se vad som bör göras och sedan avsiktligt göra det, som några av oss gjort större framsteg än de flesta. Ni finner att ni gör en dylik ansträngning med större lätthet, om ni behåller i åtanke att ni inte kan ägna er helt åt mästarens arbete, sålänge något av detta, som kan binda er, finns kvar.

C.W.L. – Detta stycke visar oss att begäret efter himlen hör till personligheten. Detta är dock på intet sätt något dåligt på ett utvecklingsstadium som föregår lärjungen. Det har sin givna

plats i evolutionen. Den primitiva människan är fylld av tankar på att äta och dricka och liknande njutningar. Det vore alldeles meningslöst att tala med henne om begärsfrihet, då hon ju först måste genomgå ett stadium av högre och mer förfinat begär. Det mesta vi kan säga till henne är: ”Sök att förfina dina begär. Det finns andra och större ting än de du tänker på, och du kan inte höja dig till dessa i framtiden, såvida du inte är inställd på att behärska dina känslorvall.” Människor kan höja sig endast steg för steg, och bara de starkaste kan snabbt nå vägens höjder. Likväl måste de som läser denna bok och vill göra det som Alcyone gjort, genast besluta att göra sig av med det själviska begäret, eftersom det binder. Även kärleken är, såsom jag sade, en hjärtats bundenhet, om det däri finns något av själviskhet. Men om den är helt och hållet fri från varje självisk tanke, är den en hjärtats makt. Förrän banden lossats, förrän själviskheten utrotats, kan även själva kärleken vara ett hinder likaväl som en hjälp.

Det har i Indien och annorstädes rått mycken oförståelse i denna sak, emedan man sammanblandat kärleken (som är osjälvisk) med begäret (som är själviskt). Somliga filosofer söker förhärda sig ända till ligkiltighet för vad som sker dem, för att slippa lidandet genom att avstå från kärleken. Men det är den orätta vägen, ty på denna utvecklas människor endast till hälften, intellektuellt men icke emotionellt. Vi måste ha förmågan att uttrycka även stora svall av känsla, men de måste då vara avspeglingar av jagets högre känslor, under sträng kontroll, icke de emotionala vågor som rycker oss med sig enligt begärselementalens vilja. Att styra känslan genom att döda den är liksom att försöka undvika att så dålig sådd genom att inte göra något alls. För oss är mästartens väg att vi av oss själva, genom våra handlingar, känslor och tankar, blir till allt större gagn för mänskligheten, och ju mer vi kan göra detta på alla tre sätten, desto bättre blir det för alla inblandade.

När alla själviska begär upphört, kan det alltjämt återstå ett begär efter att få se resultatet av det egna arbetet. Om du hjälper någon, vill du se hur mycket du har hjälpt honom. Kanske du rent av vill att även han ser det och blir tacksam. Men detta är alltjämt begär och dessutom brist på tillit.

A.B. – Detta är vad Bhagavad-Gītā kallar att icke arbeta för frukten. Resultatet är frukten. Om man verkligen arbetar, har man inte tid att märka resultaten, inte tid att stanna för att betrakta en fullbordad del av arbetet. Så snart en sak är gjord, väntar en annan på att göras. Man slösar tid, om man betraktar resultaten. Om man stannar för att tänka på det man redan gjort, hur skall man då kunna fortsätta till nästa arbetsuppgift? Och vad personlig hjälp beträffar, som är det skönaste av allt man kan ge, eftersom den egna kärleken står bakom den, skall man inte se efter om den man hjälpt uppskattar det man gjort. Det är liksom att springa efter den man skänkt en gåva för att se efter om han är tacksam för den och att vilja få hans tack. Den som handlar så, har inte skänkt utan sålt. Det är byteshandel: så mycken hjälp för så mycken tacksamhet. Byteshandel hör inte hit! Minns hur Kristus drev ut ur templet dem som där sålde, ehuru det de sålde var avsett att offras: ”Gören icke min Faders hus till ett marknadshus.”

C.W.L. – Ingen är ivrigare verksam än esoterikern. I samma stund han avslutar en sak, går han vidare till nästa, och han stannar inte för att se vad det blivit för resultat av det han tidigare gjort. Antag att ni vårdade sjuka i ett sjukhus eller sårade på ett slagfält. Ni skulle då göra ert bästa för den ene sjuke eller sårade för att sedan genast taga om nästa. Ni skulle då inte kunna stanna upp en halvtimme för att se efter vad som blev resultatet av era föregående insatser. Ni skulle inte ens kunna hejda er för att taga reda på om den eller den individen överlevde eller ej. Det är alldeles detsamma med mästartens arbete. Vi har inte tid att stanna och tänka på de yttersta resultaten, och allra minst har vi tid att tänka på oss själva i samband med dessa resultat. Det är bara mänskligt att önska att våra ansträngningar krönes med framgång och att bli upprymda, när denna kommer. Men vi måste höja oss över dylika mänskliga skröpligheter, eftersom det mål vi eftersträvar är övermänskligt. Om något är välgjort, kan vi glädjas däråt, men vi måste känna lika stor glädje, om framgången är en annans, som om den vore vår egen.

Det talas här om att ibland önska att den man hjälpt också ser detta och är tacksam. Om någon

har någon dylik känsla, så ger han inte utan säljer. Det enda givande som godkänns i esoteriken är det gudomliga, kärleksfulla utgivandet, liksom solens livgivande strålar.

När du ger av din styrka för att hjälpa, måste det bli ett resultat därav, antingen du kan se det eller ej. Om du känner Lagen, vet du att det så måste vara.

A.B. – I boken *Om Kristi efterföljd* ställs frågan: ”Vem vill tjäna gud för intet?” Lärjungen måste arbeta för arbetets skull, icke för att få se resultatet, och även utan den lycka och tillfredsställelse som kommer av tanken ”jag tjänar”. Han måste ge sig för världen, eftersom han älskar den. Det måste naturligtvis bli ett resultat, emedan vi lever i en värld som styres av lagar. Det är därför vi inte behöver bry oss med detta. Mycket ofta är vårt arbete sådant att det inte genast medför resultat i fysiska världen, utan att andras insatser måste till för att det skall komma närmare sin fullbordan. Men utan dem som först fick slita utan att få se resultat kunde det avsedda arbetet aldrig ha genomförts.

Ni kan icke utföra viktigt arbete utan att lita till lagen, ty allt stort arbete är långsamt arbete. Begrunda till exempel en manus arbete. Det ena årtusendet efter det andra förgår innan något liknande ett resultat kan skönjas. Samma regel gäller även för byggandet av ett hus, ty först måste en djup och stadig grund läggas. Vårt arbete handlar till stor del om att lägga grunder, som inte syns. Senare kommer andra för att lägga den ena raden tegelstenar ovanpå den andra, och dessa når till sist över markytan och blir synliga för alla. Men betyder det då att arbetet med grunden var gagnöst?

Resultaten är ofrånkomliga. Arbeta därför på ett stilla, vetenskapligt sätt, och ni blir aldrig besvikna. All besvikelse beror på begär efter frukten. Ni kan fortsätta arbetet tröget och länge utan att se några resultat, och så en dag blixtrar resultatet fram för er syn. En kemist, som är i färd med att göra en mättad lösning, fortfar med att hålla ett salt i vattnet, och för en tid förblir vätskan till synes opåverkad. Sedan släpper han det sista kornet däri, och det hela övergår plötsligt i fast tillstånd. Så är det också med vårt arbete. Plötsligt visar det sig vara fullbordat. Vi förbereder för den store lärarens ankomst. Vi måste lägga all vår kraft i detta arbete, stilla, med tillförsikt, tålmodigt, helt offra oss för arbetet. När herren Maitreya kommer, skall han taga upp allt vi har gjort, och resultatet blir då uppenbart för världen.

C.W.L. – Det krävs ofta en insats av flera människor, den ena efter den andra, för ett stort resultat. När en stor reform skall införas i världen, är det ofta så att en enda människa eller en enda grupp människor inser behovet och börjat tala och skriva om det. Denna enda individ eller grupp blir förlöjligad, och det förefaller då som om det påbörjade arbetet bleve resultatlöst. Men något ytterligare fåtal människor har ändå vunnits för saken, och de kommer att fortsätta. Allt fler ansluter sig, och till sist antar samhället i dess helhet den föreslagna reformen och inför den. Det som de senare tillkomna människorna utförde hade varit omöjligt utan pionjärernas skenbart fruktlösa insats.

Mycket ofta kan vårt arbete vara av den art att det för något nära sin fullbordan. Någon annan får sedan ingripa för att lägga sista handen vid verket. Hans mödor kommer då att erkännas, så att han anses ha utfört det hela. Strunt i det, vi får inte bry oss det minsta om att få erkänsla och beröm, utan endast känna oss lyckliga över att få ha arbetat för saken. Man får inte tänka: ”det där tog mig så hårt”. Det ingår i vår karma vad vi har gjort, och det har ingen betydelse vad världen säger om det just nu. Den som arbetar vetenskapligt, med förståelse, utan en tanke på resultatet, utom att allt gott arbete på något sätt, någonstans måste göra gott, den kommer heller aldrig att känna sig besviken.

När världsläraren kommer, skall han taga upp allt vårt arbete, fortsätta det och fullborda det, och då kommer det hela att synas vara hans arbete. I en viss mening är det också hans, eftersom vi inspirerats av honom. Likväl har åtskilligt därav möjliggjorts genom det osynliga eller skenbart fruktlösa arbete ett antal ödmjuka människor utfört före honom. Att oss beretts tillfälle att höra till dessa är förvisso det största privilegium vi kunde önska.

När man känner naturens lagar, kan man i alla händelser använda dem. Detta gäller lika

mycket det arbete vi gör i högre världar, som det vari vi är inbegripna i fysiska världen. Vår varje tanke bildar i emotional- eller mentalvärlden en form, och denna når den människa eller den sak vi tänker på, svävar omkring denna och urladdar sig på gott eller ont enligt sin egen natur och beskaffenhet. Det är icke besvärligare att bilda en tankeform som hjälper än en som skadar. Allt beror på vår egen inställning. Ni kanske tänker: ”Min inställning betyder något bara för mig och bara just nu.” Men den betyder något också för andra, och den betyder något också i morgon, nästa månad eller rent av nästa år, eftersom den ju alstrar tankar som återverkar på er. Varje tanke förstärker sig själv genom att framkalla sin egen upprepning, och detta flerfaldigt. Det är vår sak att bilda former, som i varje avseende är välgörande. De må vara osynliga för våra vanliga ögon, men de utför likväl ofelbart sitt arbete.

Du måste alltså göra det rätta för det rättas skull, icke i hoppet om belöning. Du måste arbeta för arbetets skull, icke i hoppet om att få se resultatet. Du måste utge dig själv för tjänandet av världen, eftersom du älskar den, och du kan icke annat än att utge dig själv för den.

C.W.L. – Kärleken är sannerligen den största drivkraften. Genom hela den undervisning vi får av denna bok och några andra senare skrivna, som till stor del författats efter dess mönster, iakttar vi hur starkt och hur ofta den upprepar detta behov av kärlek såsom drivkraften i livet, såsom förklaringen på allt och såsom boten för allt ont. Det är därför att detta blir grundtonen i världslärares egen undervisning, när han kommer, som det så starkt förebådas i deras undervisning som i någon ringa mån söker bereda vägen för honom.

En annan sak, som den studerande märker, är att överallt i denna bok mästaren tar för givet att vi alla är ytterst uppriktiga, och själva arbetet är det enda viktiga för oss. Detta är förvisso det bästa sättet att göra denna inställning till sin, om det alltjämt finns något av andra tankegångar som hänger kvar omkring oss. Att det i hans medvetande alldeles tydligt icke finns någon annan tanke än tanken på tjänandet är den största eggelsen för oss att göra oss själva till det han önskar.

Det är ofta vi står i vägen för oss själva. Vi behöver då kliva åt sidan och ge det högre jaget i oss en chans att verka, ty så länge vi reser vissa förbehåll, så länge det finns något vi ej är beredda att uppge för mästarens tjänst, står vi också i vägen för oss själva. Det är sällsynt att finna någon, som inte har några som helst förbehåll, som ger sig villkorslöst hän för mästarens arbete, som icke låter något hejda sig, utan ger sitt allt. Det är sällsynt, men den människa som har denna egenskap, kommer att gå långt och mycket snabbt.

TREDJE KAPITLET

PSYKISKA FÖRMÅGOR

Hys intet begär efter psykiska förmågor. Dessa skall komma dig till del, när mästaren vet att det är bäst för dig att äga dem.

A.B. – Termen ”psykiska förmågor” i egentlig mening innefattar alla yttringar av medvetenhetens förmågor genom organiserad materia i fysiska kroppen eller emotional- eller mental-kroppen. Alla intellektuella förmågor är således psykiska förmågor. Att man kommit att hålla isär de vanliga medvetenhetsförmågor, som yttrar sig genom hjärnan, och de olika slagen av klärvoajans och liknande förmågor, är olyckligt. Man hör ofta människor tala emot förvärvet av psykiska förmågor, trots att de själva använder dylika hela tiden genom fysiska kroppen. De avvisar emotional syn, alltmedan de använder fysisk syn. Det är ologiskt att avvisa emotional syn, såvida man inte är beredd att intaga samma logiska ståndpunkt som vissa indiska yogier, vilka betraktar bruket av både fysiska och överfysiska sinnen såsom lika stora hinder. Dessa män tänker alldeles rationellt, när de icke värdesätter något av sinnena, då de anser att dessa endast sätter dem i närmare förbindelse med illusionens världar, vilka de vill undfly. Jag håller

inte med dessa människor. Jag anser det bättre att vara sund och äga alla sina förmågors bruk i alla världar. Men med undantag för deras konsekventa inställning är åtskilligt av talet mot psykiska förmågor oförnuftigt.

Det är visserligen så att man i det tidiga utövandet av sina emotionala sinnen alltid löper risken att vilseledas. Men även de fysiska sinnen kan bedraga. Vissa synfel kan till exempel bero på dålig matsmältning och leversjukdomar. Till denna kategori skulle jag dock inte hänföra – som den vanlige läkaren gör – mycket sådant som i själva verket är yttringar av eterisk eller emotional syn. Det vanligaste exemplet på hur våra sinnen bedrar oss är soluppgången. Vi vet att solen inte stiger upp, men vi ser den göra det.

Sinnen behöver alltid rättas av förnuftet, vilket är högre än alla sinnesförmågor. Den emotionala synen bedrar er ständigt, när ni börjar utöva den. Den som skolas av en mästare får därför genomgå en bestämd och grundlig praktik. Han tillfrågas om vad han ser, och hans svar blir i förstone mestadels felaktiga. Därpå påpekas hans misstag för honom och får han förklaringar på dem.

Antag att en människa, som icke skolas av en mästare, lyckas väcka denna synförmåga. Detta sker ofta, ty i den normala utvecklingsgången börjar de emotionala sinnen fungera, varför många besitter dem i någon mån. En sådan människa är i samma slags belägenhet i emotionalvärlden som ett litet barn här i fysiska världen. Ni vet hur ett litet barn sträcker ut handen för att gripa efter ljus som står tätt i andra änden av rummet. Barnet får naturligtvis sitt misstag rättat av dem som är äldre. Att somliga föremål barnet vill nå befinner sig på större avstånd får det inse genom att bäras till dem av de äldre. Likaledes begår nybörjaren i emotional syn många misstag, som inte skulle ha de minsta betydelse, om han vore i äldres sällskap. Dessa misstag skulle heller inte vara särdeles allvarliga, om människor ägde sunt förnuft. Men olyckligtvis är det så att den som råkar mottaga ett meddelande från emotionalvärlden eller få se något med emotional syn, alltför ofta tror sig mer framstående än andra genom att ha bevärdigats en särskild uppenbarelse. En dylik människa är alltså inte i stånd att i detta slags kunskap lära av de äldre såsom ett litet barn vill lära av de vuxna, och sålunda uppstår många svårigheter.

C.W.L. – De som blir mästarernas lärjungar får genomgå en långvarig skolning med avseende på denna högre synförmåga och högre slags intryck i allmänhet. Många torde nog finna denna skolning mycket tröttsam. En äldre lärjunge tar sig an den yngre och låter ett antal olika föremål passera revy och frågar honom därvid vad han ser. Den yngre lärjungen har i allmänhet till att börja med alldeles fel, eftersom han ännu inte kan fokusera rätt. Han kan heller inte se skillnaden mellan emotionalkroppen hos en död och hos en levande människa och lika litet mellan själva människan och en tankeform av henne som en vän bildat. På dessa och många andra sätt låter den oskolade iakttagaren sig bedraga. Tålmodigt visar läraren honom dessa föremål om och om igen och därvid också hur han skall uppfatta dem, gör honom uppmärksam på de små skillnaderna.

Man bör inte hålla de emotionala sinnen för särskilt otillförlitliga därför att denna skolning är nödvändig. Alla sinnen är otillförlitliga tills de skolats, och är det även därefter, såvida de inte brukas med förnuft och insikt. Varje morgon vid vackert väder kan vi, om vi stiger upp i tid, se solen gå upp. Vi vet fuller väl att den inte gör det, och likväl ser vi den göra det. Ibland säger ologiska människor om sådant, som ligger bortom de flestas erfarenhet, att de inte tror på vad de inte kan se men att de skall tro, om de får se det. Andra går ett steg längre och säger att de blir övertygade, om de kan taga på saken ifråga. Ett enkelt exempel skall visa hur felaktigt tänkt detta är. Håll i tre skålar vatten med tre olika temperaturer: hett, iskallt och ljummet. Lagg ena handen i det heta vattnet och andra i det kalla och håll dem kvar där några minuter. Flytta sedan båda händerna till den tredje skålen, den med ljummet vatten. Den hand som just varit i det heta vattnet ger då budskapet att detta vatten är mycket kallt, medan den andra handen ger motsatt budskap: att vattnet är mycket hett. Detta visar att sinnen icke alltid och utan vidare är att lita på. Deras vittnesbörd måste efterprövas med förnuftets bruk, och detsamma gäller för de

emotionala och mentala sinnena som för de fysiska.

Om en människa önskar förvärva psykiska krafter, måste hon arbeta på att utveckla dessa, och det tar ofta flera år, innan hon är fullständigt viss om deras pålitlighet i alla förekommande fall. Det är svårt att bilda sig en uppfattning om hur långt den klärvoajanta synförmågan sträcker sig. Ett enda exempel får räcka. I emotionalvärlden finns det två tusen fyra hundra ett olika slag av det som kallas elementalessens, och om man vill vara tillförlitlig och utföra sitt arbete väl och snabbt, måste man lära sig att urskilja det ena slaget från det andra och veta när dessa skall användas. Arbetet kan utföras utan en dylik kunskap, men då blir det med ett onödigt slöseri, liksom att tömma en hel hink vatten över någon som behöver tvätta ett enda finger.

Vi får emellertid veta att slöseri med energi hör just till sådant, som vi måste undvika. Energi är kapital, och det är vår plikt att bruka den på bästa sätt. Vi är ansvariga för varje slags slöseri med energi, liksom vi även är det, om vi låter den ligga oanvänd och inte gör något med den.

Det vore meningslöst för en lärjunge till mästaren att säga: ”Det där vet jag redan.” Det är icke i denna anda vi bör gripa oss an dessa ting. Vi är alltid ivriga och angelägna om att förvärva mer kunskap, men alltid för att kunna bättre tjäna, för att bli till större nytta. Det är detta det handlar om, och alldeles säkert finner vi bruk för allt slags kunskap i det arbete vi har att göra. Allt esoterikern vet möjliggör för honom att belysa sakförhållanden och ofta förstå sådana, som han annars kanske inte skulle vara klar över. Man har sagt oss att vi till sist i denna evolution skall ha förvärvat all kunskap, befriats från all okunnighet. Allt vårt arbete går i den riktningen, och vi kommer säkerligen att behöva vara på ett underbart sätt sakkunniga för att kunna utföra högre slags arbete, när det blir vår tur. Dittills gör vi klokt i att till fullo bruka de förmågor vi har och att icke önska oss psykiska förmågor, förrän mästaren anser det ändamålsenligt att vi utvecklar dem.

Att alltför tidigt framtvinga dem har ofta mycket besvär i släptåget. Den som äger dem vilseleds ofta av bedrägliga naturandar eller blir han inbilsk och tror sig oförmögen att begå misstag. I varje fall kunde den tid och kraft, som deras förvärv tar i anspråk, användas i arbetet för andra.

C.W.L. – De bedrägliga naturandarna, varav det finns många olika slag, är en mycket reell företeelse i detta fall. De flesta av dem är ganska små varelser, och de finner det mycket lustigt, om de kan förmå en stor människa att göra som de säger, när de befaller henne till det ena eller andra. Dyligt gör de mycket ofta bara genom att låtsas vara Julius Caesar, Napoleon Bonaparte eller någon annan framstående och välkänd gestalt, vilkens namn de händelsevis snappat upp, och det är mycket roligt för dem att se stora människor, som ju står på ett högre utvecklingsstadium än de själva, handla efter deras ingivelser. Det är kanske något strängt sagt om dessa människor, men de borde ha brukat sitt sunda förnuft i samband med sina visioner.

Om ni understundom hör en röst av icke-fysiskt ursprung, drag då icke den förhastade slutsatsen att det är en mästare eller en stor ärkeängel, som talar. Avlidna människor lyckas ofta meddela sig med levande och ge sina råd, och naturandar spelar ofta sina små spratt, varför det i de flesta fall troligast rör sig om endera av dessa båda kategorier. Så tag det alldeles lugnt med rösten. Den är ett intressant fenomen, icke nödvändigtvis för det man kan få ut av den, utan därför att allt som skiljer sig något från det vardagliga är intressant i sig och att det i allmänhet finns något att lära av det. Men börja inte med att förneka att det är ett slags förbindelse eller meddelande – det är återigen ett oklokt antagande. Man kan anse något osannolikt, men det är inte detsamma som att anse det omöjligt. Lyssna med respekt på uppenbarelsen, men låt den inte på något sätt påverka ert handlande, såvida ni inte har goda skäl därtill. Handlandet skall alltid vara resultatet av ens eget beslut, alltid följa på ens eget förnuftiga tänkande, inte på uppmaning av någon man inte känner.

Många människor har uppenbarelsen, som de tror komma att förvandla världen. Även om dylika meddelanden vanligen är välmenande, är de ingenting påfallande med dem, och de tenderar att vara i sina huvuddrag ganska obestämda och oklara i sin lära. Så långt de räcker, utgör

de på det hela taget en förbättring utöver de mycket begränsade och inskränkta renläriga religiösa föreställningarna. De följer nästan alltid de mönster teosofin eller new-thought-rörelsen bildat – urvattnad teosofi, skulle man kunna kalla det, och därvid mer vatten än teosofi. De lämnas vanligen med fullkomligt goda avsikter av någon avliden, som numera kommit till klarhet om vissa allmänna fakta om livet, vilka han önskar meddela de efterlevande. Han anser att världen skulle bli så mycket bättre, om dessa högre ideer godtoges och försöker inskräpa dem hos människor med ungefärligen den inverkan som den rike mannen tänkte sig i den bibliska liknelsen, nämligen att om någon av de döda komme åter till de levande, skulle dessa göra bot och bättring, varvid de förstås glömmar Abrahams kloka svar: ”Lyssna de icke till Moses och profeterna, så skola de icke heller låta övertyga sig, om någon uppstår från de döda.”

En sådan människa glömmar att hon själv i livstiden icke fäste något som helst avseende vid budskap från ”andar”. Om vi råkar få ett dylikt – och det får vi säkert, av ett eller annat slag, om vi är vad som kallas ”psykiska” – bör vi mottaga dem med respekt men likväl utan upphetsning. Många av dem som tar emot budskapet, tror att de kommer att kunna revolutionera hela planeten, men så enkelt är det inte. När vi får vetskap om dem, tillämpar vi på dem vissa metoder, varmed dylika meddelandens grad av sanning och riktighet kan prövas. De flesta människor har inte omedelbar tillgång till dessa medel, men om de blott tillämpar vanligt sunt förnuft på sina överfysiska upplevelser, kan de bringa åtskillig reda i de flesta av dessa. De flesta människor förhåller sig till dessa på ettdera av två sätt: de tror blint på dem eller de avfärdar dem som löjliga. Båda dessa förhållningssätt är enfaldiga. Envar som studerat dessa ting, vet att de faktiskt rör sig om meddelanden men då för det mesta bara från människor, som inte kan ge oss något nytt och riktigt. En avliden människa kan, om hon är klok nog, lära sig vissa saker, som hon under fysiska livstiden inte kunde. Men nästan alla avlidna försummar dylika tillfällen och fortsätter nöjda att leva med de begränsningar och fördomar de hade i jordelivet.

Upplevelser av det överfysiska ökar nu, eftersom tiden nalkas för världslärares ankomst, och detta är välkänt i alla världarna. I fysiska världen råder en spänd förväntan om hans ankomst också alldeles utanför teosofiska kretsar. Det finns många, som känner att han nalkas och därför är mer benägna än förut att mottaga dylika meddelanden. De inbjuder till sådana genom sin förväntansfulla inställning. Därför är det helt visst så att mycken information och desinformation kommer att spridas om Herrens ankomst. Han sade själv för länge sedan att mången falsk Kristus skulle komma. Kristna i gemen föreställer sig nog en falsk kristusgestalt såsom en antikrist, som avsiktligt vilseleder folket. Men de flesta dylika är välmenande människor, som är alldeles övertygade om att de åtnjuter Kristi överskygd. Just detta att de menar väl gör dem så mycket farligare, eftersom människor förnimmer deras uppriktighet och rycks med av denna.

Den teosofiska inställningen till falska kristusgestalter kan uttryckas ungefär som så: det är ledsamt att människor vilseleds till tron att någon alldeles vanlig människa skulle vara världslärares. Ändock: om läran är god och människorna följer den av hjärtat och ädelt, så blir de därmed bättre. Att de på vissa punkter hyser felaktiga åsikter, hindrar dem inte att få den goda skörden av att de levat ett gott liv. Det vore naturligtvis bättre, om de kunnat inse sanningen, men vi får icke göra misstaget anse att människor som har fel i avseende på någon viktig sanning, nödvändigtvis har fel i alla andra avseenden – ty så är det icke.

Jag hoppas dock att vi som studerar teosofin är fria från just denna villfarelse, eftersom vi väntar oss ankomsten med en klarhet och bestämdhet som de flesta av sekterna inte har. Eftersom stunden nalkas, måste vi bruka vårt sunda förnuft, aldrig förneka någots möjlighet, utan alltid tillämpa omdöme och urskillning. Vi kan antaga Gamaliels inställning: ”Och nu säger jag eder: Befatten eder icke med dessa män, utan låten dem vara, ty skulle detta vara ett rådslag eller ett verk av människor, så kommer det att slås ned; men är det av Gud, så kunnen I icke slå ned dessa män. Sen till att I icke mån befinnas strida mot Gud själv.” Låt oss taga emot allt som är gott, ur vilken källa det än kommer.

Mästarna påverkar många människor och bryr sig inte om huruvida de redskap de använder

känner dem eller ej. Därför måste vi vara beredda på att det alldeles utanför de teosofiska organisationerna finns andra krafter, som arbetar mot samma stora mål. Och alltmedan vi följer vår väg och tjänar vårt eget samfund fast, starkt, troget, lojalt och håller oss till detta, eftersom det uppenbart är sättet för oss, skall vi likväl akta oss för att fördöma eller yttra oss nedsättande om andra manifestationer utanför detta, vilka kan sträva åt i stort sett samma håll, och vi får inte vänta oss att dylika manifestationer skall vara alltigenom rena och fullkomliga. På alla slags sätt kommer andlig kraft att utgjutats nu och fram till tiden för ankomsten. Hierarkin själv låter sitt inflytande flöda över världen, och även om detta kanske blott föga berör den människa som är helt upptagen av världsliga göromål, betyder det mycket för dem som är mottagliga. För dem som är redo att göra rätt bruk därav, innebär det att bygga en ny himmel och en ny jord.

Att det blir ovanliga händelser är visst. *Asiens ljus*, som mycket troget återger de buddhistiska böckernas innehåll vad gäller herren Buddhas liv, berättar om och om igen att olika grupper av icke-mänskliga varelser visste om hans ankomst och gladdes däråt, och att devaer och naturandar överallt kände hans underbara magnetiska inflytande och samlades, när något särskilt stort skulle hända – vid hans födelse, när han skulle nå buddhaskapet och när han skulle hålla sin första predikan. Det ligger mycken sanning i denna tanke. Varje gång en större manifestation av den högre makten skall äga rum, uppfattas detta av de andra och mer mottagliga evolutionerna mycket mer än av mänskligheten. Eftersom människorna huvudsakligen inriktat sig på att utveckla det lägre mentala och länge försummat tingens dolda sida och varit så fullständigt uppslukade av sig själva, är de för närvarande mindre känsliga än många av djuren. Jag har känt katter och hundar, som var känsligare än människor för högre inflytanden – inte så att de kunde få så mycket ut av dem, men de uppfattade dem, medan människorna inte gjorde det.

När Herren kommer, skall han säkerligen fortsätta de experiment, de påbörjat som förberett för honom, och genomföra dem till en lyckosam avslutning, varför han troligtvis kommer att lämna världen i ett tillstånd, som på många sätt skiljer sig från det, vari han fann den. Han kommer att inte bara förkunna sin religion, utan det kan mycket väl bli så att alla slags reformer införes såsom en följd av hans undervisning. Man kan naturligtvis inte säga detta med bestämdhet, eftersom det troligen blir ett motstånd denna gång liksom den förra.

Vi kan nog inte utgå ifrån att han kommer att övervinna allt motstånd. Troligen behöver många lärare komma, innan hans lära vinner hela världens bifall. När han kom för två tusen år sedan, var det knappt att människorna fick höra talas om honom. Vi måste vänta oss att lärarens och hans lärjungars liv blir allt annat än lätt. Världen i stort är alltid beredd att taga fasta på och föra vidare onda rykten, så att vi lika gärna kan bereda oss på en väldig mängd små obehag och tråkigheter, om icke värre ting. Alla slags egenintressen kommer uppenbart att finna de förändringar han föreslår motbjudande. Egenintressena mördade honom förra gången efter blott tre års undervisning. Hur det blir denna gång kan vi inte säga, men vi hoppas att det i varje land skall finnas en kärna av människor, som kan göra det väl värt för honom att stanna och arbeta med oss längre än tre år. Orden Stjärnan i öster har bestämt inriktat sig på att arbeta för honom, med full vetskap om vad det innebär och om den form hans lära troligtvis skall antaga. Det kan mycket väl finnas andra individer och organisationer, som inspirerats att arbeta på samma sätt, ofta utan några medel att förvärva sådan kunskap som vi har förmånen att äga. Vi hoppas att vårt tjänande skall möjliggöra det som tidigare ej kunde göras. Vi hoppas, men vi kan inte säga något bestämt. Vi kan endast göra vårt bästa.

De som genom sin skörd fått på sin lott att arbeta med kärlekens store herre, kommer nu nödvändigtvis i inkarnation. Vi hör därför ofta talas om barn med ovanliga egenskaper och förmågor. De måste komma nu för att ha nått mogen ålder, när Herren kommer. De kommer nog att på vissa sätt skilja sig från andra barn, varför ni inte skall bli förvånade, om ni får höra talas om unga människor, som minns sina tidigare liv eller har andra egna överfysiska upplevelser. Allt dylikt är fullkomligt naturligt och vad man kan vänta sig på grund av den särskilda

tid vi lever i. Dr Besant gav en gång anvisningar för hur människor bör behandla sådana unga, som de får ha att göra med. Hon sade: ”Bli inte upphetsade för något sådant och berätta inte vidare alltför lättvindigt om föregivna upptäckter av sådana barn, ty det är mycket få människor som vet vilka de var i tidigare liv. Minns att alla sådana barn är ovanligt känsliga, så att ni alltid är mycket vänliga och mycket milda i ert umgänge med dem. Ovänliga ord eller åtbörder får aldrig förekomma. Ni får aldrig skrämja eller oro dem, ty de känner betydligt mer intensivt än andra barn. Ni måste skydda dem för folksamlingar eller för umgänge med icke önskvärda personer. Ni skall låta dem bli bekanta med blott ett fåtal människor och omge dem med harmonisk magnetism, som inte får ändras för ofta. Ni skall inte låta dem gå i skola, utan ni skall omge dem med en särskilt kärleksfull atmosfär.

A.B. – Här lägger mästaren till ytterligare ett skäl till varför man inte bör vilja förvärva psykiska förmågor: den tid och kraft som deras förvärv kräver kan användas i arbetet för andra. Märk hur genomgående de råd mästaren ger avser tjänandet och frigörelsen från varje slags själviskhet. I stället för att öda sin tid och kraft på att skaffa sig psykisk förmåga för eget bruk skall man ägna dem till att tjäna sin omgivning. Om mästaren ser att ni sålunda brukar varje förmåga ni redan äger i tjänandet av andra, så att fler förmågor kan anförtros er, då det är säkert att ni kommer att bruka osjälviskt även dessa, kommer han att träda in. Om ni kan ärligen säga att ni använder varje förmåga ni äger, var då vissa om att ni står på tröskeln till att få nya förmågor er anförtrodda. Men det är mycket få som kan säga det, och om ni icke hör till dessa, är det bäst att börja arbeta på att nå detta tillstånd.

Detta är också innebörden av liknelsen om de anförtrodda punden. En man skulle bege sig på en resa och anförtrodde då sina tjänare några summor pengar. En tjänare fick fem pund, en annan två och en tredje ett. Sedan husbonden återvänt, frågade han dem hur de använt de anförtrodda punden. De som fått fem och två pund, hade handlat med dem och kunde därför återlämna dem med ränta. Men den tjänare, som anförtrotts endast ett pund, hade gömt det i jorden och fick nu lämna det tillbaka utan att ha gjort någon vinst med det. Då tog husbonden det ifrån honom. De båda andra tjänarna, däremot, som varit trogna i det lilla, satte han att styra över större ting. Och han sade: ”Var och en som har, åt honom skall varda givet, så att han får över nog; men de som icke har, från honom skall tagas också det han har.” Det synes paradoxalt, men yttrandets esoteriska innebörd är tydlig. Den som använder sina förmågor till fullo, skall anförtros med mera. Den som icke använder sina förmågor och som därför från esoterisk synpunkt icke äger dem, skall förlora även möjligheten att använda dem, så att de förtvinar.

Ingen har anledning att klaga på att han av mästaren inte får all den hjälp vartill han tror sig berättigad. Det finns bara ett sätt att uppfylla sin önskan att komma i kontakt med de stora lärarna, och det är att bli till gagn för sina medmänniskor. Detta är det enda anspråk mästarna erkänner. De ser ej till en människas förmåga, utan till hennes användbarhet. Jag kom i detta liv i kontakt med mästaren, när jag inte visste om hans existens och alltså uppenbart inte tänkte på att söka nå honom. Visserligen hade jag varit hans lärjunge i många liv, men det var inte detta som fick honom att uppenbara sig för mig. Han gjorde det därför att jag ansträngde mig till det yttersta att hjälpa människorna omkring mig – de fattiga, de eländiga, de förtrampade – eftersom det var mödan värt för honom att gjuta sin styrka i mig, när den befordrades vidare till tusenden.

I stället för att ropa till mästaren i er meditation och be honom att uppenbara sig för er bör ni alltså undersöka vad det finns för gott arbete som behöver utföras i er stad eller by och gå åstad och utföra det. För mästaren saknar det betydelse, om hans redskap vet att han använder det. Det finns många stora hjälpare, som, utspridda överallt i världen, bistås och inspireras av mästaren. Många som ej tillhör Teosofiska samfundet inspireras på detta sätt.

De kommer under utvecklingens gång – de *måste* komma. Och om mästaren ser att det skulle vara dig till gagn att få dem tidigare, talar han om för dig hur du skall på ett tryggt sätt utveckla dem. Till dess är det bäst för dig att vara utan dem.

C.W.L. – Människor säger ofta: ”Jag hör talas om dessa underbara krafter, som gör dem som äger dem så mycket mer användbara. Jag skulle också vilja ha dem.” Det är inget fel i den tanken, men det är bäst att följa det råd som här ges och vänta, tills de kommer naturligt eller tills mästaren själv talar om hur man skall öppna dem. Är det då troligt att han gör detta? Ja, när man är redo. Detta säger jag av egen erfarenhet. Jag hade ingen av dessa förmågor och tänkte inte på dem, eftersom vi i detta tidiga skede av vår rörelse trodde att de kunde utvecklas endast av dem som ägde ett visst mått av psykisk kraft redan från födelsen, och jag ägde ingen dylik. Men en dag, när mästaren besökte Adyar, gav han mig en antydning i denna riktning. Han rådde mig att pröva ett visst slags meditation, och sade: ”Jag tror att du erhåller goda resultat av den.” Jag prövade och erhöll resultaten. Detsamma sägs till envar som arbetar för mästaren, när rätta tiden är inne. Detta kan vi betrakta såsom alldeles säkert. I vilken form han ger till känna vad han önskar kan inte förutsägas, men på något sätt gör han det.

Det bästa sättet att göra sig duglig till en dylik ansträngning är tvivelsutan att till fullaste mått bruka alla de krafter man äger. Den som gör det utan tanke på det egna jaget, får sannolikt mottaga vissa nya krafter.

Här har vi ännu en gång den gamla liknelsen om de anförtrodda punden. Ni minns att de båda, som gjorde gott bruk av sina pund, fick fortsätta med detta och betroddes därtill med långt större uppgifter. Detta är vad envar av dem fick höra: ”Rätt så, du gode och trogne tjänare. När du var satt över det som ringa är, var du trogen; jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres glädje.” Mycket få människor hejdar sig här för att tänka efter vad som menas med detta – logos’ glädje, mästarnas glädje. Det är icke någon oklar känsla av behag eller sällhet eller inträde i himlen. Världarnas byggande är en glädje för honom, det är Bacchus’ lek i de grekiska mysterierna och Shrī Krishnas lek hos hinduerna. Logos har valt att kasta sig in i detta mäktiga arbete för evolutionen. Detta är vår herres glädje, hans glädje över att få utföra denna härliga plan för utgjutandet av hans kärlek genom världsalltet. Och om vi skall gå in i vår herres glädje, måste vi delta i detta arbete och den sällhet det medför. Om vi ej använder alla de förmågor vi äger, skall mästaren ej heller hjälpa oss att förvärva andra. Mästaren får då vänta, tills han ser att vi gör fullt bruk av det vi redan äger. Detta är något som människor inte alltid förstår. De vill bli osynliga hjälpare först. Om hela ert liv är fyllt av hjälpsamhet i fysiska världen, där ni är fullt medvetna, så kommer ni alldeles säkert att bli till gagn i de andra världarna också.

FJÄRDE KAPITLET

SMÅ BEGÄR

**Du måste vara på din vakt även mot små begär, som är vanliga i det dagliga livet.
Önska aldrig att lysa, att synas duktig.**

C.W.L. – De flesta människor vill gärna synas duktiga, att framstå från sin bästa sida. Men ingen, som träffat mästaren ansikte mot ansikte, skulle någonsin kunna tänka på att själv lysa. När han sett denna härlighet, inser han på ett ögonblick att allt ljus han själv kan komma med, är som det av en billig talgdank i jämförelse med själva solen. Blotta tanken vore honom främmande, och om den tidigare funnits där, är den nu skingrad. Den som tror att det ringa ljus han har skulle kunna göra något större intryck i världen, är den som ännu icke sett det högre ljuset och därför inte har något att jämföra med.

Likväl måste vi på alla möjliga sätt göra det bästa av varje egenskap vi har i mästarens tjänst. Det ljus vi äger skall vi inte sätta under en skäppa. Det är inte bara världslärares mäktiga fyrbåk som behövs. Låt också de ringare ljusen längs hela kusten lysa. Det stora ljuset lyser så starkt att det bländar somliga. Andra lyfter aldrig blicken och vet knappt om att det finns. De ringare ljusen, som ligger närmare deras förmåga att uppfatta, kan tilltala dem. Det kan finnas många, som vi kan hjälpa och som ännu inte alls är redo att taga emot hjälp av de högre utvecklade.

Envar har alltså sin egen plats men önskar aldrig lysa för lysandets egen skull, det vore dåraktigt.

Hys ingen önskan att tala. Det är gott att tala litet, bättre att ingenting säga, såvida du icke är alldeles viss om att det du önskar säga är sant, vänligt och hjälpsamt. Innan du talar, tänk noga efter om det du avser att säga har dessa tre egenskaper. Om det icke har det, säg det då icke heller.

A.B. – Människor, som ständigt vill prata, har inte tillräckligt att säga för att alltid kunna tala förnuftigt, varför de säger sådant som inte är värt att höra och sålunda endast bidrar till den oerhörda flod av skvaller som strömmar i världen. Därmed vållar de omätlig skada, om de låter tungan styra sig i stället för att själva styra tungan. Därefter lämnas en undervisning, som jag ofta hört från mästaren: ”Innan du talar, tänk noga efter om det du avser att säga har dessa tre egenskaper. Om det icke har det, säg det då icke heller.” Om ni tillämpar detta, gör det er obenäna till prat, så att ni finner att ni pratar mindre, vilket är en god sak.

Pratsamma människor plöttrar bort sina energier, som de borde använda för nyttig handling. Den som pratar mycket är i allmänhet dålig på att arbeta. Ni kanske tänker att dessa anmärkningar om talet kunde gälla också mig själv, eftersom jag ständigt föreläser. Men utanför mitt arbete talar jag inte mycket. Jag har mistat förmågan till småprat, så att människor ofta klandrar mig för min tystnad. I Västerlandet måste jag ofta tvinga mig att tala, eftersom tigande ofta missuppfattas som surmulenhet eller stolthet eller obenägenhet att framstå som behaglig. Det är således naturligt att min förmåga att tala icke är så stor, såvida jag ej har något bestämt och nyttigt att säga. Tala gärna, när ni har en god anledning att tala, när ni har något att säga som är värt att säga, när ni gör det av vänlighet mot andra. Varje värdelöst ord är ännu en tegelsten ni bygger in i den mur som skiljer er från mästaren. Detta är något som de allvarligt bör överväga som vill nå honom.

Den som talar mycket, kan inte vara sanningsenlig. Jag menar inte att han medvetet och avsiktligt far med osanning, men det han säger kan inte alltid vara riktigt och oriktighet är osanning. Det finns knappast något värre än att ha omkring sig en atmosfär av osanning, en sådan som alltid bildas genom oriktigt tal. Till exempel mottar jag ofta brev, som i sitt myckna ordsvall kanske rymmer en liten kärna av sanning. I alla livets vanliga angelägenheter lär vi oss att icke fästa avseende vid överdrifter. Likaså när jag mottar ett brev, som innehåller klagomål på någon – och det kommer många dylika brev – avgör jag vad det finns för grund till det som skrivits huvudsakligen genom det jag vet om brevskrivarens karaktär och även genom att känna mig in i den sinnesstämning han befann sig i när han skrev det.

Manun sade att den som bemästrat tungan, har bemästrat allt, och en kristen lärare sade: ”Så är ock tungan en liten lem och kan likväl berömma sig av stora ting. Betänken, huru en liten eld kan antända en stor skog. Också tungan är en eld; såsom en värld av orättfärdighet framstår den bland våra lemmar, tungan, som befläcker hela kroppen.” Att bemästra tungan är att bemästra den lägre naturen. De små besvär människor har är mestadels resultat av deras onödiga prat, reaktionen från detta. Lindrig huvudvärk, krasslighet, nedslagenhet och så vidare uppstår på detta sätt. Om de som har dessa besvär, lärde sig tala, skulle de snart förbättra sin fysiska hälsa, dels därför att de då icke längre skulle förlora all den nervenergi, som sipprar ut genom deras prat, dels därför att de då icke skulle behöva ständigt betala de små karmiska skulder de ådrar sig genom sitt onödiga prat. Låt oss minnas att Pytagoras ålade sina lärjungar två års tystnad. Detta faktum borde väga tungt hos oss, eftersom han var den mästare som vi nu känner såsom Kūthūmī, Alcyones och även biskop Leadbeaters lärare.

I Indien finns många yogier, som kallas *munier*. De har, såsom beteckningen anger, ålagt sig tysthetslöfte. Värdet därav har i detta land alltid varit erkänt. Jag kände en man, som hållit detta löfte i tio år, vilket givit honom en stor frid och värdighet. Tack vare detta levde han ett långt andligare liv än han annars hade kunnat göra. Naturligtvis kan de flesta av oss inte avlägga ett dylikt löfte, när vi lever i världen och har allt slags arbete att utföra. Men vi kan och bör leva i

dess anda, tiga så snart det är möjligt att göra detta utan att stöta andra.

Behovet av att ständigt öva vaksamheten och omdömesförmågan är värdefullt även såsom en träning i större självbesinning. Ni måste säga något, men ni måste bestämma er för att inte säga mer än det som lyder den esoteriska regeln om vänlighet och hjälpsamhet. Det är en god övning att fatta en föresats i denna sak en dag i sänder, bestämma sig på morgonen att icke yttra ett fåfängt ord hela dagen – detta blir åtminstone en dag för det goda. Våra jainistiska bröder ägnar sig åt liknande övningar för att lära sig vaksamhet och självbesinning. De beslutar på morgonen att de under dagen inte skall göra något visst – något som i och för sig kan vara alldeles oviktigt – och gör det sedan inte, och denna vaksamhetens vana som därmed grundläggs motverkar slarvet. Herren Buddha talade också i starka ordalag om slarvet, bristen på eftertanke, som leder människorna till att göra så många misstag.

C.W.L. – Människor som hela tiden babblar kan inte alltid tala förnuftigt eller fruktbart. Än mera: de kan inte vara sannfärdiga. Om människor alltid hänger sig åt löst prat, så måste förvisso somligt av det de säger vara osant, om än ej avsiktlig lögn. De gör alla möjliga oriktiga påståenden och säger sedan. ”Det var inte min mening att säga något oriktigt, så det har ingen betydelse.” Det är inte vad man menar, utan vad man gör, som ger resultat. Om man gör något oklokt, så ändrar inte den goda avsikten faktum att det var oklokt och befriar inte heller från att skörda den motsvarande sådden. Om den goda avsikten var bestämd, så blir den människan till gagn, men okloka handlandet medför dålig fysisk skörd. En människa säger något och rättar sig sedan: ”Jag inser att jag hade fel. Det är inte alls så det är.” Hon har sagt en osanning. Hon menade det inte, men hon har gjort ett osant uttalande. Att säga att hon inte menade det är liksom den ursäkt någon kommer med, som råkat skjuta en annan av våda: ”Jag visste inte att vapnet var laddat.” Han borde ha utgått ifrån att det var laddat, tills han förvissat sig om huruvida det var laddat eller ej.

Det vore en god sak, om vi blott för en dag föresatte oss att icke säga något annat än det som är sant, vänligt och hjälpsamt. Det skulle nog bli en ganska tyst dag, men kanske världen ej skulle förlora så mycket på det, och för oss själva vore det en välgärning. Naturligtvis bleve det då omöjligt att föra ett hastigt och livligt samtal, eftersom vi bleve tvungna att ständigt hejda oss för att tänka efter. Dessa regler bygger på det högre livets lagar. Om en människa vill gå snabbare framåt, måste hon försöka lyda dessa högre regler. Hon måste ålägga sig att följa dem, också när de synes medföra att hon råkar i motsättning med det vanliga livet och dess handlingssätt. Detta kan måhända förefalla svårt, men om hon, efter att noga ha tänkt över saken, känner att det högre livets krav är för svåra för henne, får hon vänta ett liv eller två, innan hon försöker sig på att göra verkliga framsteg. Vi kan inte göra två saker samtidigt: leva ett bekvämt liv utan ansträngningar och göra framsteg. Vi får välja det ena eller det andra, och intet klander faller på den som känner att han inte är påfrestningen riktigt vuxen.

Det är gott att du redan nu vänjer dig vid att noga tänka efter, innan du talar. Ty när du når invigningen, måste du vakta på varje ord, så att du icke yppar det som icke får yppas.

C.W.L. – Detta vore möjligen vilseledande, om man inte hade fakta om invigning klara för sig. Om någon hade för avsikt att röja de verkliga hemligheter han betrotts med vid invigning, skulle han, innan han hunnit yppa ett enda ord, ha glömt att det fanns något att röja. Därför är de verkliga hemligheterna fullständigt tryggade. De har aldrig läckt ut och kan aldrig göra det. Likväl finns en verklig fara för den invigd som måhända är slarvig. Han kan sannerligen försätta sig i ett mycket besvärligt läge. Jag själv innehar vissa uppgifter, som jag inte kan anse kunna vålla någon särskild skada, om de publicerades i dagstidningarna. Men jag har blivit tillsagd att inte föra dem vidare, så jag gör det inte heller, fastän jag inte vet varför. Ett löfte är ett löfte och får inte brytas. Den som inte håller med om detta, gör klokt i att genast avstå från varje tanke på att göra framsteg i det esoteriska.

Mycket av det vanliga pratet är onödigt och dumt. När det är skvaller, är det ont.

C.W.L. – Ofta är det vi kallar onödigt prat likväl sådant vi gör för att fördriva tiden på ett trevligt sätt för någon. Det är nog en olycklig sed i våra dagar att ägna mycken tid med prat, tid som vi i stället hade kunnat använda bättre för att tänka. Det måste förekomma att vi säger sådant, som inte är absolut nödvändigt, endast för att behaga andra, som skulle missförstå oss, om vi ständigt vore tysta. Men frånsatt detta sker en väldig mängd onödigt prat, som inte alls hör till denna kategori, utan är prat för pratets egen skull. Dyligt är misstag. Vänner kan tiga och ändå ha utbyte av varandras sällskap, förverkliga en nära gemenskap i tanken. Men om människor befinner sig i ett tillstånd, där de är rädda för stunder av tystnad i samtalet och måste fortsätta prata, så kommer tyvärr mycket att sägas som vore bättre osagt. Pratsamma människor är som regel inte kända för att vara goda tänkare.

Vänj dig alltså vid att lyssna hellre än att tala. Framför icke åsikter, såvida man icke ber dig yttra dylika.

C.W.L. – Somliga kan inte höra ett uttalande de anser felaktigt eller ofullständigt utan att genast säga emot det och så vålla disharmoni och gräl. Vi måste inse att det icke är vår sak att korrigera andras åsikter eller försöka tala till rätta alla som har fel. Det är vår sak att hjälpa människor så mycket vi kan på ett stilla sätt och, om vi tillfrågas om vår åsikt i ämnet, att yttra denna mycket lugnt och sansat och icke i en anda av motsättning. Vi behöver ej utgå ifrån att vår åsikt är av stort intresse för någon annan. Ibland är den icke det, och då är det orätt att tvinga den på andra. Det kan vara så att en människa är alldeles säker på att något förhåller sig på ett visst sätt och vi mycket väl vet att det inte förhåller sig på detta sätt, men att det är bättre att låta henne prata på. Henne behagar det nog och oss skadar det icke. Hon kanske har valt att tro att jorden är platt eller att solen går runt den – det är hennes ensak. Om man vore skollärare till yrket och hade till uppgift att undervisa en grupp barn, så kunde man vänligt och stillsamt rätta dem, ty det vore då ens plikt, men ingen har till uppgift att vara skollärare för den stora allmänheten.

Men om vi hörde någon taga heder och ära av en annan, vore det förstås vår plikt att säga: ”Ursäkta, men det där är inte riktigt, det är inte sant” och så långt som möjligt lägga saken till rätta för människorna. Det handlade då om att en oskyldig människa angreps – då är det vår plikt att försvara henne.

I ett uttalande om förutsättningarna anges dessa sålunda: Att veta, att våga, att vilja och att tiga, och den sistnämnda av dessa fyra är den svåraste.

C.W.L. – Rosenkruzarna ansåg att den som ville göra framsteg i det esoteriska, måste vara besluten att veta, våga, vilja och tiga. Vi måste veta naturens sanningar och våga att tillämpa dem. För att använda de stora krafter, som på denna väg blir våra, måste vi äga en stark vilja, som kan styra dem, och måste vi styra även oss själva. När vi gjort detta, måste vi ha förstånd nog att tiga om dem.

FEMTE KAPITLET

SKÖT DITT EGET

Ett annat vanligt begär, som du måste strängt undertrycka, är önskan att blanda dig i andras affärer. Vad en annan människa gör eller säger eller tror, är icke din sak, och du måste lära dig att lämna henne fullständigt i fred. Hon har den fulla rätten till frihet i tanke, tal och handling, så länge hon icke blandar sig i någon annans rätt. Du kräver själv friheten att göra vad du anser rätt. Du måste lämna henne samma frihet, och när hon utövar denna, har du ingen rätt att tala om henne.

C.W.L. – Man skall inte blanda sig i andras åsikter och handlingar, så länge dessa handlingar uppenbart inte skadar det allmänna på något sätt. Om en människa uppför sig så att hon blir en

plåga för sina närmaste, kan det ibland vara vår plikt att föreslå något. Men också i dylika fall är det ofta bäst att avstå och låta saker och ting rätta sig själva i stillhet.

Vi engelsmän skryter mycket om vår frihet, men vi är egentligen inte det minsta fria, ty vi är insnörda i seder och bruk i nästan ofattbar grad. Vi kan inte klä oss som vi vill eller bära oss åt som vi önskar. En man skulle kunna föredraga att iföra sig en sådan klädnad, som brukades i det gamla Grekland – nog en av de vackraste klädedräkterna i världen – men om han gjorde det och vandrade utmed gatan, skulle troligen en skock människor samlas omkring honom och polisen ingripa därför att han utgjorde ett trafikhinder. I varje frihetsälskande land skulle han ha friheten att klä sig och handla som han önskade, så länge han inte bleve till besvär för andra. Men det finns ingen verklig frihet, vi kan inte avvika från det mönster andra följer eller åtminstone göra det endast mycket litet, ty annars skulle avsevärda besvär och störningar vållas. Att det är så är tråkigt, eftersom verklig frihet vore så mycket bättre för alla berörda, i synnerhet för dem som vill blanda sig i andras ärenden.

A.B. – De flesta av oss som menar allvar och är fyllda av entusiasm, är så säkra på värdet av det vi lärt, så övertygade, och med all rätt, om dess oerhörda vikt, att vi vill att andra skall få uppleva detsamma, och ibland skulle vi nästan vilja tvinga dem att se såsom vi ser. Detta är ett fel hos nästan varje entusiastisk natur. Men en människa kan med glädje taga emot endast det hon inom sig redan vet, ehuru hon ännu icke vet det i sin hjärna och därför ännu icke kan klargöra det för sig själv. Förrän hon nått detta första stadium, är hon ej i stånd att godtaga en sanning, som framläggs för henne av någon annan, och att då söka tvinga den på henne gör långt större skada än nytta.

Lika litet kan samvetet uppstå genom yttre påverkan. Det är frukten av tidigare erfarenheter. När människan godtar hela läran och alla råd, innebär det således att den undervisning, hon tar emot i det yttre, har väckt sådan kunskap till liv som hon redan ägde i sitt inre och förmått denna att slå ner liksom en blixtnär i hjärnan. Det enda läraren kan göra i detta avseende är således att hjälpa till att få ner i människans fysiska dagsmedvetenhet den kunskap hon redan äger i sitt omedvetna. En av de stora lärarna har påpekat att många människor får mycken teosofisk undervisning under sömnen, medan de är utanför fysiska kroppen. Då lär sig den verkliga människan, och den kunskap som då förvärfvas kan sedan åter ges henne av en i fysiska världen undervisande lärare, vilkens ord hjälper henne att få kunskapen ner i hjärnan. Detta är allt vad den i det fysiska verksamme läraren kan uträtta.

Vi får alla genom upprepade besvikelser lära att vi inte kan hjälpa en människa fram på en väg hon ännu icke är beredd att vandra. Således blir vi mycket tystare – beredda att hjälpa när hjälp kan bli till gagn, även beredda att draga oss undan och vänta, när vår hjälp ej bleve till någon som helst hjälp, det vill säga, när människan ifråga icke kunde gagnas av det vi kunde säga henne. Denna vår inställning inger de okunniga ofta föreställningen att vi vore likgiltiga, när sanningen är den att den mer framskridna människan exakt vet var hon kan hjälpa och var hon inte kan göra det.

De som inte kan se exakt var hjälp kan ges, bör pröva sig fram. Föreslå en tanke. Om denna bemöts med likgiltighet eller stöts bort, inser ni att ni inte kan hjälpa den människa ni närmat er på detta sätt. Då måste ni vänta eller försöka något annat, allt enligt det enskilda fallet. Detta är mycket bättre än att söka tvinga på henne allt ni vet. Försök inte mentalt dränka eller kväva människan genom att låta all er kunskap skölja över henne, och sök inte heller trycka den i henne. Människor vill ofta kräva frihet för sig själva men är lika ofta ytterst ovilliga att medge andra frihet. Detta är ett allvarligt fel, ty andra har lika stor rätt att hysa sina åsikter och uttrycka dem som vi har.

Ibland är felet det motsatta. Slå inte över i den andra ytterligheten, den att man måste godtaga andras åsikter. Ni har er fulla rätt till er egen, avvikande åsikt. Ni kan frankt säga: ”Nej, jag håller inte med om detta” eller ni kan tåga, men det ni inte får göra är att angripa någon för den åsikt han hyser. När ni hör någon uttala sig, använd då först och främst ert eget sunda förnuft,

öva alltid ert förnuft på varje uttalande ni får höra. Lämna andra i fred, men förslava inte er själva.

Om du anser henne handla orätt och du kan finna ett tillfälle att enskilt och mycket hövligt säga henne varför du anser detta, kan du möjligtvis övertyga henne, men det finns många fall, vari även detta vore en otillbörlig inblandning. På inga villkor får du skvallra för någon tredje person om saken, ty det är en ytterst orättfärdig handling.

A.B. – Det förekommer ibland att ni kan hjälpa någon, som ni inser handla orätt, men här är stor varsamhet av nöden, eftersom det är så lätt att i dylika fall göra större skada än nytta. En dylik hjälp måste förvisso lämnas endast på det privata och ytterst vänliga sätt som mästaren anger. Om människan ifråga har höga tankar om sig själv, kan vi endast låta henne vara och få lära av erfarenheten, som lyckligtvis är en god lärare.

Om en människa har fått fatt i en idé, missförstått den och sedan lägger fram sin missuppfattning för er, är det inte nödvändigt säga att den är felaktig, såvida ni inte är vissa om att hon har större tillit till ert omdöme än till sitt eget eller åtminstone är villig att allvarligt begrunda vad ni säger. I många fall blir hon säkert klar över felet själv, och då är det bäst att låta henne göra det. Människor kommer ofta till mig med något viktigt tillkännagivande om något som enligt vad de tror skall hända. Vanligen lyssnar jag stilla och artigt och uttalar ingen egen åsikt därom. När profetian ifråga sedan inte besannas, inser den som gjort den att han begått ett misstag, men då får man överlämna åt honom att draga sin egen slutsats. Att dylikt sker, är ofrånkomligt, när många människor kommer i kontakt med esoteriken. Ibland blir de förvirrade, då många av deras förutvarande bedömningsgrunder har sopats bort och de undrar hur många av deras kriterier som kommer att raderas bland alla de omvälvningar som pågår. Under dessa omständigheter återstår endast att inte rusa åstad utan hålla sig lugn, sansad och stadig. Efter hand klarnar läget, förgår det falska och felaktiga och visar sig det verkliga bli bestående.

Om du får se någon grymt behandla ett barn eller ett djur, är det din plikt att ingripa.

A.B. – Ifall ett barn eller ett djur behandlas grymt, är det vår plikt att ingripa, eftersom styrkan utnyttjar svagheten, vilken den alltid borde skydda, eftersom svagheten inte kan skydda sig. Så snart ett barn eller ett djur misshandlas, är det den starkares plikt att träda emellan och inte tillåta någon kränkning av den svagares rätt eller tillåta någon berövas friheten. När ni ser någon grymt behandla ett barn, bör ni alltså ingripa, och se då även till att ert ingripande ger önskat resultat.

När du ser någon bryta mot landets lag, bör du underrätta myndigheterna.

C.W.L. – Åtskilligt har sagts om detta uttalande, och olika slags människor har tagit avstånd från det. Detta är egendomligt, ty om man döljer ett brott, blir man i detta fall en medbrottsling, antingen det sker före eller efter brottets begående, och detta är även lagens syn på saken. ”Men skall vi då spionera på andra för att utröna om de bryter mot lagen?” Visst inte. Ni är inte utsedda till att vara detektiver på spaning efter lagbrytare.

Lagen ger ett land sammanhållning. Den upprätthåller ordningen för allas bästa. Därför är det varje medborgares plikt att hålla sig till den. Likväl måste man här bruka sunt förnuft. Det begäres icke av någon att lyda förlegade lagar, även om dessa blivit kvar i lagsamlingarna. Ej heller behöver någon anstränga sig med att anmäla mindre förseelser. Låt oss till exempel taga frågan om olovligt beträdande av annans mark. Om man ser någon taga en genväg genom någon annans skog, ser jag det inte som nödvändigt att anmäla saken. Om man får en fråga om det, måste man givetvis säga det. Eller tag till exempel lagen mot smuggling av varor genom tullen. Jag skulle nog säga att en god medborgare lyder denna lag och inte funderar på att smugla några slags varor. Men om någon medpassagerare försöker smugla igenom några cigarrer eller dylikt, skulle jag inte riktigt anse det vara min sak att anmäla detta till myndigheterna, då det ju

inte handlar om att bryta lagen på något sätt som skadar en annan.

Jag skulle inte själv bryta denna lag, eftersom jag anser att en lag som stiftats bör åtlydas och att, om det är en dålig lag, vi bör använda de författningenslaga sätten att söka få den ändrad. Vi har i vissa fall lagar, som är svåra att lyda. Här och var finns lagar om tvångsvaccination. Personligen skulle jag inte låta mig vaccineras och skulle vägra att underkasta mig vaccination annat än med våld. Jag skulle om nödvändigt vara beredd att gå i fängelse, hellre än att vaccineras, eftersom detta är en ond sak. Allt detta är sådant, om vilket varje människa måste bruka sitt eget omdöme.

I Indien är det särskilt utsagt vilka slags brott som måste anmälas av den som fått vetskap om dem. Hit hör förstås alla de allvarligare brotten. Om man bleve vittne till ett mord eller ett rån, vore det ens plikt att anmäla det, men vad gäller en rad mindre förseelser är man i Indien i lagens mening icke en medbrottsling, om man underlåter att anmäla dem.

A.B. – Det är varje medborgares plikt att, så snart han ser någon bryta mot lagen, söka hejda detta orätta. Detta är en av medborgarskapets elementära plikter. Likväl fick jag häromdagen höra en invändning mot denna lära. En studerande sökte upp mig och sade att det i boken stod något som han inte kunde godtaga. Det tycktes honom såsom en uppmaning att snoka och spionera i andras affärer. Naturligtvis avses ingenting sådant. Men när man ser någon bryta mot lagen, måste man ingripa, eftersom lagen är det som ger ett land sammanhållning, inför och upprätthåller ordning och binder folket samman. Det är därför varje medborgares plikt att värna om lagen. Ingen har rätt att dölja ett brott, när han vet att det kommer att förövas, och om han gör det, så är han en medbrottsling. Detta är så allmänt antaget att den som vet om ett brott och underlåter att anmäla det, är i lagens mening en medbrottsling och kan lagligen straffas. Jag kan endast antaga att den invändande icke hade tänkt igenom vad han sade, ty ett land, vars medborgare ej inser denna enkla plikt och handlar därefter, förfaller på grund av bristen på allmänanda.

Om du får dig anförtrödd en annan människa, för att undervisa henne, kan det bli din plikt att vänligt upplysa henne om hennes fel.

C.W.L. – Detta är självklart. Ett barn, en elev eller en tjänare är oss anförtrödd, eftersom vi är äldre och visare. Om vi inte upplyser honom om de fel han begår, går han miste om vår visdoms och erfarenhets förmån. Därför skulle vi i så måtto brista i vår plikt gentemot honom, underlåta att göra det vi är satta där att göra.

Förutom dylika fall skall du sköta ditt eget och lära tigandets dygd.

A.B. – Tänk hur annorlunda samhället skulle gestalta sig, om detta tillämpades! I stället för att jämt vara på sin vakt mot sin omgivning kunde en människa leva sitt eget liv fritt och öppet, ty människorna skulle då lämna varandra i fred att handla som var och en funne för gott och skulle inblandning och kritik ersättas med tolerans och god vilja. Vår femte ras, som behärskar världen i dag, är aggressiv, stridslysten och kritisk, men vi måste försöka leva framtidens liv, den sjätte rotrasens liv, som uppnås genom tolerans och aktiv god vilja. Detta leder vidare till det allmänna broderskapets idé, på vilken den sjätte rasen kommer att grundas.

C.W.L. – Det synes inte svårt att sköta sitt eget, men mycket få människor gör det. Det som här menas är att en allmän inställning av tolerans och god vilja borde ersätta det som för närvarande är så pinsamt vanligt – inblandningens och kritikens anda. Om någon gör något alldeles ovanligt, är det nog tyvärr så att många genast måste draga slutsatsen att han har någon skändlig anledning att göra det. Detta är ju ingalunda en nödvändig slutsats. Han kan ha sitt högst privata skäl, och med mindre han gör något uppenbart orätt eller blandar sig i andras liv, bör vi låta honom gå sin egen väg och göra vad han vill.

Liksom några andra fel, som är vanliga i våra dagar, springer denna ur ett överskott av egenskaper hörande till femte rotrasen och femte underrasen. Vår ras är i färd med att utveckla den kritiska förmågan, som hör till det lägre mentala och som, när den drivs till ytterlighet, gärna

gör oss aggressiva, stridslystna och trätgiriga. De som strävar efter att skrida framåt i esoterisk mening, skall däremot utveckla den högre egenskap som kallas buddhi, den förenande egenskapen, som medför syntes i stället för analys och försöker se det som förenar i stället för det som skiljer. Att utveckla denna förmåga blir uppgiften för sjätte rotrasen och även, ehuru i mindre utsträckning, för sjätte underrasen, som nu börjar växa fram i Amerika, Australien och några andra länder.

I teosofiska samfundet hyllar vi broderskapstanken, och detta är ett sätt att praktiskt tillämpa den – att finna anledning icke att klandra utan att berömma. Berömvärt och klandervärt kan man finna hos allt och alla, om man söker det, och vi har all anledning att rikta uppmärksamheten på de goda egenskaperna, icke på de klandervärda. Sålunda kunde vi göra det som i någon mån bildade en motvikt till den allmänna negativiteten. Vi kan kosta på oss att överlåta fel-finneriet till övriga mänskligheten, som nog kommer att fortsätta sitt klandrande och göra det med större förtjusning än vi skulle kunna. Det är en värdefull övning att leta fram de goda egenskaperna, ty förrän vi börjar söka efter dem, förstår vi egentligen inte hur mycket gott det finns hos var och en. När vi gör detta, kommer vi att finna alla slags vackra egenskaper hos människor vi betraktat med mycket orättvisa ögon. Om människor, som vi känner blott flyktigt eller inte alls, har vi lätt att bilda oss en uppfattning utgående endast från några få intryck: vi såg dem en gång, när de såg arga ut, och har sedan dess vår uppfattning klar: de är argsinta. Eller vi såg dem en gång, när de såg sura och missnöjda ut, och därmed har vi sorterat dem i motsvarande fack. Sannolikt är det så att vi råkade se dem just i detta förargliga ögonblick, medan deras liv i det hela taget inte alls behöver vara sådant som vi ensidigt föreställer oss.

Om vi måste misstaga oss då och då, så låt det då bli på den goda sidan, att vi tror en människa om litet bättre än vad hon i rättvisans namn kunde kräva av oss – det skadar varken henne eller oss. En mästare sade en gång: ”Det finns något gott hos var och en, och det finns något ont hos var och en.” Akta er för att anse någon människa ond, ty man kan vänta sig att hon handlar dåligt, och när hon sedan inte gör det, kan man bli besviken, då det visar att hon haft fel i sitt omdöme. Det är mycket bättre att tro alltför gott om hundratals människor än alltför ont om en enda. Låt oss leva det buddhiska livet, åtminstone såtillvida som vi letar fram det goda och inte det onda, inte bara för sanningens och rättvisans skull, utan även därför att vi vet att våra tankar är mäktiga: tänker vi att någon är ond, bidrar detta till att göra honom sådan, men ser vi det goda hos honom, minskar vi därmed det onda och hjälper det goda att växa.

Bland det viktigaste vi har att lära är att inte låta det lägre mentala rycka oss med sig och förmå oss att tillägga andra människor ovärdiga motiv. Vår erfarenhet av den mänskliga naturen har visat oss att den är felbar, att människor inte alltid drivs av osjälviska hänsyn. Därför är den naturliga tendensen att i motiven leta fram något själviskt i stället för något högre. Men vi får inte låta oss dragas ner till denna lägre nivå, där misstänksamhet och ovänlighet råder. Icke blott för vår egen skull utan även för andras bästa är det nödvändigt att först söka efter det högsta motivet och, även om vi inte ser detta, ge människan vårt erkännande för att ha menat väl. När vi tänker på ett dåligt motiv, intensifierar vi det genom själva vårt tänkande, ty det mentala är mycket mottagligt. Om en människa har förfallit något, och vi ger henne erkännande för att ha menat väl, skäms hon snart för det lägre motivet och ersätter detta med det högre. Dessutom: genom att tillägga alla våra vänner de bästa möjliga motiv får vi säkerligen rätt i nio fall av tio. Naturligtvis säger omgivningen på sitt cyniska sätt till den som gör detta: ”Ni är nog en smula enfaldig.” Då är det bättre att vara en smula enfaldig och göra gott på detta sätt än att vara den klyftige, som inte kan tänka gott om någon.

Praktiskt taget ingen är avsiktligt ond. Man bör därför undvika det vanliga misstaget att tro att de som gör det vi kallar orätt, gör detta av onda motiv. Vi måste akta oss för att göra orätt genom att till exempel antaga att de som äter kött tänker så särskilt mycket på det och gör vad de själva inser vara orätt. De handlar vanligen inte enligt sin egen bättre insikt. De bara följer seden utan att ägna någon tanke åt den. Sådana människor är nog ganska goda. Ja, på medeltiden

brände goda människor varandra på bål utan att tänka djupare på saken. Men som en av mästarna sade: ”Vår avsikt är inte att göra goda människor, utan att göra mäktiga andliga krafter för det goda.”

Noter

Sidan 5

”Fore jag upp till himmelen, så är du där, och bäddade jag åt mig i dödsriket, se, så är du ock där.” Bibeln, Psaltaren 139:8.

”Jag som danar ljuset och skapar mörkret, jag som giver lyckan och skapar olyckan.” Bibeln, Jesaja 45:7.

Sidan 9

Med ”den himmelska världen” menar teosoferna vanligtvis mentalvärlden och i synnerhet sådan denna upplevs av diskarnerade människor. ”Mentalvärldens lägre regioner” betyder 47:4-7, alltså ej innefattande kausalvärlden, 47:1-3.

Sidan 11

Minns hur Kristus drev ut ur templet dem som där sålde, ehuru det de sålde var avsett att offras: ”Gören icke min Faders hur till ett marknadshus.” Evangelium enligt Johannes, 2:16. Se Laurencys kommentarer till detta bibelställe i *Livskunskap Ett* 2.6.9, *Livskunskap Tre* 11.1.9 och *Livskunskap Fyra* 4.10.6.

Sidan 16

Den bibliska berättelsen om den rike mannen och Lasarus i dödsriket, Evangelium enligt Lukas, 16.19-31.

Gamaliels ord återfinns i Bibeln, Apostlagärningarna, 5:38,39.

Sidan 18

”Var och en som har, åt honom skall varda givet, så att han får över nog; men den som icke har, från honom skall tagas också det han har.” Bibeln, Evangelium enligt Matteus, 25:29.

Sidan 19

”Rätt så, du gode och trogne tjänare.” etc. Bibeln, Evangelium enligt Matteus, 25:21, 23.

”Osynliga hjälpare”. Med detta uttryck menar teosoferna människor som under fysiska sömnen är fullt vakna i emotionalvärlden och där utför allehanda hjälparbete.

Sidan 20

”Så är ock tungan en liten lem och kan likväl berömma sig av stora ting. Bibeln, Jakobs brev 3:5.

Det godas idé

Följande text är en sammanställning om det godas idé som Platon beskriver i boken *Staten*, som tillsammans med Plotinos, Henry T. Laurency, Lars Adelskog och Francis Bacon riktar uppmärksamheten på den goda staten. Genom analogi och deduktion görs vissa slutledningar från dessa värdefulla texter.

Den platonska idévärlden, esoterikernas kausalvärld, är icke endast kunskapens värld. Den är även energiernas värld. De kausala idéerna äro energier, som endast mentaljag kunna utan risk tillägna sig. På lägre utvecklingsstadier verka de destruktivt.¹

I boken *Staten* undersöker Platon vilka egenskaper som är nödvändiga både individuellt och kollektivt i en god stat. I denna undersökning ger han även sin beskrivning av idévärlden. I sin förklaring av idévärlden gör Platon en första uppdelning av världen i två delar, idévärlden (området för episteme, dvs. kunskap) och den fysiska sinnevärlden (området för doxa, dvs. åsikt). Bägge dessa världar delas upp i ytterligare två nivåer. Den fysiska sinnevärlden har en lägre nivå, där bildskapande fantasi, känslor, drömmar och reflektioner finns och kan ge upphov till illusioner. Människan som ser en spegelbild av ett föremål kan enkelt konstatera att det fysiska föremålet är mer verkligt än spegelbilden. I bästa fall är den en lägre representation av en fysisk verklighet. I annat fall kan fantasin vara en illusion.

Även idéernas värld kan delas upp i två nivåer. Högst uppe i idévärlden finns själva idéerna, skönhetens idé, sanningens idé, harmonins idé etc. På en lägre nivå i idévärlden finns idéerna reflekterade och speglade inom matematiken och geometrin. Matematiken och geometrin kan sägas representera själva idéerna utan att själva vara de riktiga idéerna.

Platon beskriver i boken *Staten* ”det godas idé” som något högre än idéerna i idévärlden. För att hjälpa oss att förstå det godas idé gör Platon en liknelse med den fysiska sinnliga världen, där synen och det som ses skiljer sig åt från hörseln och det som höres och på motsvarande sätt med de andra sinnena. Synen och det som ses är båda beroende av ett tredje yttre slag av påverkan, dvs. solens ljus. Utan solens ljus kan synen inte se och föremålen inte synas. Platon fortsätter liknelsen med att säga att solen inte bara ger synen förmågan att se utan även är upphov till födelse och liv, tillväxt och näring – utan att solen själv är dessa saker.

På liknande sätt förhåller sig det med idévärlden. Det godas idé är som solen i sinnevärlden och är det som gör det möjligt att skåda idéerna.

När uppmärksamheten riktas på idéerna, är det enligt Platon ”det godas idé” som skänker tanken och tankeföremålet förmågan till klar kunskap, sanning och förståelse. ”Det godas idé” är något högre än dessa resultat. Platon skriver:

Då kan du också säga, att det goda ej blott är upphov till kunskapen om de ting som vi har kunskap om utan också till deras varande och väsen, även om det goda självt inte är något väsen, utan i värdighet och kraft höjer sig över väsendet.²

Om vår tanke däremot är blandad med mörker, med det emotionala, det lägre, så försämras vår förståelse (synförmåga). Platon fortsätter:

¹ Laurency, H. T. *Livskunskap Tre*. www.laurency.com

² Platon. (2013). *Skrifter. Bok 3. Staten*. (J. Stolpe, övers.; 2:a uppl.) Atlantis

Betrakta själen på samma sätt. När den riktar sin uppmärksamhet på det som bestrålas av sanning och det varande, då uppfattar den det genast och visar sig vara i besittning av förnuft. Men när den ägnar sitt intresse åt det som är blandat med mörker, det som uppkommer och förgår, då har den endast föreställningar och med avtrubbad synskärpa föreställer den sig än det ena än det andra och gör intryck av att sakna förnuft.

Det godas idé kan därmed sägas vara det högsta en människa kan komma i kontakt med. Metoden att genom meditation nå fram till idévärlden och skåda de sanna, sköna och goda idéerna är dialektiken. Platon skriver:

När någon vågar sig på att på dialektikens väg utan hjälp av några sinnesförmimmelser och endast med tankens stöd nå fram till tingens väsen och inte ger upp förrän han med själva tanken har fattat det goda sådant det är i sig självt, då har han nått fram till slutmålet i tankens värld.

Sedan Platon delat upp världen i idévärlden (idéer och matematik) och den fysiska världen (fysiska världen och dess speglingar), fortsätter han med att dela in dialektikens vetenskap i idévärldens kategorier. Första avdelningen kallar han kunskap, andra avdelningen tänkande. Dessa två avdelningar ger han benämningen tanke och för till idévärlden (episteme). Tredje avdelningen kallar han tro, fjärde avdelningen föreställning. Dessa två sista avdelningar ger han beteckningen åsikt (doxa) och för dem till den föränderliga sinnevärlden. Åsikt gäller det blivande, tanke gäller vara. Vad vara är till det blivande är tanke till åsikt, och vad tanke är till åsikt är kunskap till tro och tänkande till föreställning. Platon skriver:

– Och ”dialektiker” kallar du då den som kan göra reda för varje tings vara. Och om den som inte klarar av detta kan du väl säga, att i den mån som han inte redogör för ett sådant vara för sig själv och andra – i samma mån saknar han förnuftig insikt i saken?...

Detta gäller väl också om det goda? Var och en som inte klarar av att definiera det godas form och avgränsa den från alla andra ting och inte kan bemöta alla invändningar som i en strid med föresatsen att rannsaka allt efter vara, inte efter sken, och inte banar sig väg genom allt detta utan att vackla i argumenteringen – den som inte förmår detta, ska du säga, känner varken det goda självt eller något annat gott, och om han uppfångar en bild av det goda sker det genom åsikt, inte kunskap; drömmande och slumrande framlever han sitt nuvarande liv, och innan han vaknar här har han hamnat i Hades, och där somnar han in för gott...

Tänk på dina barn, som du nu fostrar och utbildar i tanken. Anta att du en dag fostrar dem i verkligheten. Då tror jag inte att du skulle låta dem styra i staten och bestämma över frågor av största vikt om de vore irrationella som vissa linjer... Då lagstiftar du om att de i första hand ska ägna sig åt en sådan utbildning som gör att de kan ställa frågor och svara på det mest kunniga sättet.

Att ”ställa frågor och svara” är en vanlig omskrivning för dialektiken. Avsiktligt formulerande tänkande som strävar efter det mentalas perspektivtänkande, 47:5, och systemtänkande, 47:4, är ett annat sätt att beskriva dialektiken. I ljusteknikens långa tanke, element 28–33, ges ytterligare förklaring på det mentalas utveckling till kausalt. Även meditation på matematiska relationer hos esoteriska symboler kan sägas vara en brygga för det mentalas utveckling till kausalt. Platon menar att den del av matematiken och geometrin som representerar själva idéerna kan användas för närmandet till dessa.

Plotinos ger i *Enneaderna* (1.3, *Om dialektik*) en ytterligare förklaring om vad dialektiken är för något.

Vad är då dialektiken? ... Den är den vetenskap som kan tala om varje ting på ett förnuftigt och ordnat sätt och säga vad det är och hur det skiljer sig från andra ting och vad det har gemensamt med dessa bland vilka det är och var vart och ett av dessa står och om det verkligen är vad det är och hur många verkligt existerande ting det finns och åter igen hur många icke-existerande ting, skilda från verkliga väsenden. Den dryftar det goda och det icke-goda och de ting som föres under det goda och dess motsats och vad det eviga är och vad det icke-eviga är, med viss kunskap om allt och icke blott åsikt. Den upphör med irrandet i sinnevärlden och gör sig bofast i intellektets värld, och där är den sysselsatt med att överge osanningen och nära själen på det som Platon kallar "sanningens plan", varvid den brukar denna indelningsmetod för att urskilja ideerna och för att bestämma varje tings väsentliga natur och för att finna de första slagen och att genom intellektet väva samman allt detta som utgår från dessa första slag, tills de har genomfarit hela intellektets värld. Då upplöser den på nytt denna världs byggnad i dess delar och återkommer till utgångspunkten. Och sedan håller den sig stilla (ty den är stilla såtillvida som den befinner sig där) och sysselsätter sig inte längre, utan kontemplerar, sedan den nått enheten ...

Intellektet ger klara principer till varje själ som kan mottaga dem. Och sedan sammansätter och sammanväver den och urskiljer deras följder, tills den når fram till fulländad intelligens. Ty, säger Platon, dialektiken är "intelligensens och visdomens renaste del": Eftersom den är den mest värdefulla av våra mentala förmågor, måste den alltså befatta sig med verkligt vara och det mest värdefulla. Såsom visdom befattar den sig med verkligt vara, såsom intelligens med det som är bortom vara. Men visst är väl filosofin det mest värdefulla? Är då dialektiken och filosofin detsamma? Den är filosofiens mest värdefulla del. Ty den får icke anses vara ett redskap som filosofen använder. Den är icke blotta teorier och regler. Den sysslar med ting och har verkliga väsenden såsom ett slags material för sin verksamhet. Den nalkas dessa metodiskt och äger verkliga ting tillsammans med sina teorier. Den känner händelsevis osanningen och sofismen såsom en annans alster och avgör att osanningen är något för själva sanningen främmande, inseende, när någon framför den, att den är något motsatt sanningens välde. Den vet alltså icke om satser – dessa är blotta bokstäver – men genom att veta sanningen vet den vad det är som kallas satser och i det hela taget vet den själens rörelser, vad den bejakar och vad den förnekar och om den bejakar detsamma som den förnekar eller något annat och om ting skiljer sig från varandra eller är desamma. Vad som än framläggs för den förnimmer den genom att rikta intuitionen, liksom även sinnesförnimmelsen gör, men den överlämnar futtiga dryftanden om precision i det språkliga uttrycket till en annan disciplin, som låter sig nöja med dessa.³

För esoterikern kan hylozoikens mentalsystem utgöra grund för meditation. I *Ljusteknikens långa tanke, del ett*, element 26, beskrivs åtta kosmiska ideer att meditera på med självmedvetenhet: 1) allts enhet; 2) allts tre aspekter; 3) nerdimensionering: 3 blir 7, 7 blir 49, de sju kosmiska sjuserierna, de sju strålarna eller departementen; 4) livslagarna; 5)

³ Plotinus, *Ennead I*. (A. H. Armstrong, engelsk övers.; 2:a uppl.) Loeb Classical Library (L. Adelskog, svensk övers.)

medvetenhetsutvecklingen såsom livets mening; 6) de tolv essentiala egenskaperna; 7) Augoeides; 8) hierarki, skola, de äldre bröderna – ”det högre” i vidaste mening.⁴

I anslutning till dessa åtta kosmiska idéer kan den goda staten sägas utgöra en viktig idé att meditera på. Annorlunda uttryckt: De åtta kosmiska idéerna finns representerade inom den goda staten och kan användas som underlag vid meditation. Platon använder dialektiken som metod när han i boken Staten mediterar över den goda staten. Boken inleder med en djupare förklaring av hur rättrådigheten kommer till uttryck både individuellt hos människan och kollektivt i staten.

Platon gör en jämförande utredning mellan den fulländat rättrådiga människan och den fulländat orättrådiga. Vidare skiljer han mellan ”den som är rättrådig” och ”den som ger sken av att vara rättrådig”.

Den fulländat rättrådiga människan är genom sitt vara och handlande rättrådig, men för att inte riskera att denna människa är rättrådig för personlig vinning måste hon ge skenet av att vara orättrådig.

Den fulländat orättrådiga människan är orättrådig i sitt vara och handlande, men ger sken av att vara rättrådig. Denna människa prisas av omgivningen för sin rättrådighet trots att hon handlar orättrådigt.

Platons utredning visar att om staten är grundad på rätt sätt, så är den fullständigt god och kan därmed sägas vara vis, modig, besinningsfull och rättrådig. Även den goda människan uppvisar dessa fyra egenskaper som kommer till uttryck i handlandet. Undersökningen fortsätter med frågan om huruvida det är fördelaktigt att utföra rättrådiga handlingar och sköna sysslor och att vara rättrådig – vare sig om man framstår som sådan eller ej – eller om det är fördelaktigt att begå orätt och vara orättrådig, förutsatt att man slipper sota för det och undgår bättring genom straff.

Rättrådigheten är den fjärde essentiala egenskapen och har en särskild förbindelse med departement tre och sju. I *Ljusteknikens grunder, del nio* beskrivs rättrådigheten enligt följande:

Rättrådighet. Betyder gruppens sannhet och rättvisa, uppriktighet och ärlighet, både inåt, medlemmarna emellan, och utåt, gentemot andra grupper och samhället i stort, ty är rättrådigheten av äkta sorten, visar den sig i såväl det inre som det yttre. Däri ingår även kompromisslöshet ifråga om rätt och orätt, livslagarna, i ställningstaganden till jordiska maktgruppers oberättigade anspråk, oavsett allmän opinion, rådande ideologier och andra dylika ovidkommande faktorer. Med rättrådigheten nära besläktade är vederhäftigheten och sakligheten, som ser enbart till det sakligt riktiga eller rätta, oberoende av personerna eller grupperna och deras makt eller anseende: ”Det må vara riktigt, om så fan själv säger det, och felaktigt, om så gud fader själv säger det.”⁵

”Hierarkiska idéer måste förverkligas, hur lång tid detta än tar.”⁶ Den goda staten är en hierarkisk idé och kommer att förverkligas med planethierarkins återframträdande, skolornas återupprättande och sjätte rotrasens framträdande.⁷ Den individuella medvetenhetsutvecklingen är ett svårt och långsamt förvärv av allt högre slag av medvetenhet, ett förvärv som sker gradvis, steg för steg, i allt högre molekylarslag. På liknande sätt sker den kollektiva medvetenhetsutvecklingen.

⁴ Adelskog, L. (2015). *Ljusteknikens långa tanke, del ett*. www.hylozoik.se

⁵ Adelskog, L. (2017). *Ljusteknikens grunder, del nio*. www.hylozoik.se

⁶ Laurency, H. T. (2011). *Kunskapen om verkligheten* (3:e uppl.). www.laurency.com

⁷ Adelskog, L. (2017). *Ljusteknikens grunder, del tolv*. www.hylozoik.se

”Den goda staten är gruppmedvetenhetens förverkligande i suverän samhällelig form. Den förutsätter därför skolan, som i sin tur förutsätter den esoteriska studiegruppen. Arbetet för den framtida goda statens förverkligande måste således utgå från den i nuet existerande esoteriska gruppen. Av detta följer att esoteriska gruppen måste kollektivt förstå dessa mål, måste tillämpa skolprinciper och skolregler med dessa mål för ögonen. Gruppen arbetar på linje två och linje tre med vetskap om och förståelse av dessa mål. Den enskilda gruppmedlemmen arbetar på linje ett med samma vetskap och förståelse, strävar att göra sig dugande till medborgare i den goda staten.”⁸

Byggandet av antahkarana kan indelas i två delar. Första delen handlar om att monaden förvärvar kausalmedvetenhet, blir ett kausaljag och centrerar sig i andratriadens mentalatom 47:1. Den andra delen handlar om att kausaljaget övergår till att bli ett andrajag och centrerar sig i andratriadens essentialatom 46:1. På liknande sätt kan byggandet av det kollektiva antahkarana beskrivas. Den begynnande goda staten motsvarar andra delen av byggandet av antahkarana. Som exempel kan nämnas att en riktig esoterisk skola inrättas av ett 46-jag. Den hemliga symbolen visar den matematiska relationen mellan antalet medlemmar i skolan med ett 46-jag som lärare.

Det finns flera steg på vägen till den goda statens förverkligande, det vill säga den andra delen i byggandet av det kollektiva antahkarana. Förståelsen för och förverkligandet av det goda samhället kan utgöra den första delen i byggandet av det kollektiva antahkarana. Den kollektiva medvetenhetsutvecklingen genomföres gradvis av samhällets medborgare. I detta deras arbete är viljan till enhet och en ökande förståelse för livslagarna viktiga faktorer. Att rikta sin uppmärksamhet, självmedvetenhet och att meditera på vad som utgör idén till det goda samhället är att arbeta med medvetenhetsaspekten till det goda samhället. I det goda samhället finns de tre huvuddepartementen representerade:

1. Rättvisa – livslagarna som rättesnöre i det goda samhället – rörelseaspekten
2. Medkänsla – medvetenhetsutveckling, sju goda mänskliga relationer som kännetecknas av kärleksfull förståelse och välvilja – medvetenhetsaspekten
3. Sanning – kunskap om verkligheten – materieaspekten

I det goda samhället är den goda familjen en nödvändig del. I familjen kan de goda relationerna utvecklas, dem mellan föräldrar och barn, mellan man och hustru och mellan syskon. Barn som lär sig rättvisa, medkänsla och sanning inom familjen kan lättare utveckla och expandera dem till att utveckla goda relationer till sina vänner. Kan människan skapa riktiga och goda relationer inom familjen och till sina vänner så kan dessa utveckla och expandera detta till att omfatta sina grannar och allt större del av samhället. Kollektiv medvetenhetsutveckling rör monadernas grad av utvecklad medvetenhet, deras förståelse, insikt, kunskap och förmåga. Kollektiv medvetenhetsutveckling betyder även kollektivväsendets expansion. Den goda staten kan inte förverkligas utan planethierarkin, men vi människor måste gå halva vägen själva. Att arbeta med förståelsen av det goda samhället möjliggör förverkligandet av det goda samhället, där rättvisa, medkänsla och sanning kommer till uttryck.

Francis Bacon (46-jag) ger i boken *New Atlantis* exempel på det goda samhället, vars ändamål är den kollektiva förståelsen och kunskapen om orsaker och den hemliga rörelseaspekten. Detta innebär en expansion av människariket, så att detta kan påverka allt på bästa sätt. Det goda samhället är självförsörjande, men dess medlemmar reser ut i världen för att samla kunskap om

⁸ Adelskogh, L. (2017). *Ljusteknikens grunder, del elva*. www.hylozoik.se

omvärlden, utan att själva avslöja varifrån de kommer. I detta samhälle forskar människorna på ljus och färger, på stenar, kristaller och metaller, på ljud och harmonier, på dofter och smaker, på maskiner och instrument för olika typer av rörelser. Man forskar inom matematik, geometri och astronomi. Det handlar om forskning och experiment som syftar till förståelse av orsaker, och rörelseaspekten beskrivs kortfattat i boken.

Med hylozoiken har vi fått kunskapen om högre världars indelning, jaget såsom en monad, de tre aspekterna etc. Jagets förmåga att såsom människa komma i kontakt med idévärlden, kausalvärlden, går genom kausalcentret och självmedvetenheten. Monaden kan genom 47:5 få kontakt med 47:3 och genom 47:4 med 47:2⁹.

Allt har tre aspekter, och i monadens första kontakt med det kausala finns alla tre aspekterna närvarande, materia, medvetenhet, rörelse. Att förnimma en finare energi är att uppfatta rörelseaspekten. Långt senare kan även idéinnehållet (medvetenhetsaspekten) uppfattas. Den energi som förnims är högre materia i rörelse, högre materia som även har ett idéinnehåll. Kontakten med en kausalidé kan framstå som en blyxtbelysning, där jaget uppfattar ett helt begreppslandskap direkt men behöver det mentalas hjälp för att formulera idén sekventiellt¹⁰.

I *Ljusteknikens grunder* har vi fått ytterligare kunskap om byggandet av antahkarana, både det individuella och kollektiva byggandet av bron, och därmed sammanhängande förverkligandet av den goda staten.

Platons ”skådande av idéerna” kan tolkas såsom kausaljagets förmåga att förstå idéernas idéinnehåll och objektivt se kausala former, ljus- och färgfenomen. Platon beskriver ”Det godas idé” som något högre och skönare än idéerna i idévärlden. Hylozoikens mentalsystem tillhandahåller exakta verklighetsbegrepp, varmed detta kan beskrivas såsom följer:

Hylozoiken är en produkt av högre medvetenhet, långt över den vanliga människans förmåga. Den motsvarar kausaljagets ”tänkande”, egentligen: idéskådande som detta slags jag är förmöget till. Därmed är inte sagt att kausalmedvetenhet räcker till för detta; det gör den inte, eftersom hylozoiken beskriver verkligheten långt bortom kausalvärlden. I själva verket måste kausaljaget, för att kunna ”skåda hylozoiken”, taga emot kausala nerdimensioneringar av 46-ideer, 45-ideer osv.¹¹

Avsikten med denna sammanställning har varit att rikta uppmärksamheten på den goda staten och det goda samhället. Människan har att utveckla de tolv essentiala egenskaperna till 25 procent för att inträda på humanitetsstadiet och till 75 procent för att bli ett kausaljag¹². På vilket sätt kan dessa essentiala egenskaper utvecklas kollektivt i gruppen och förvärvas till 75 procent i samhället genom det kollektiva byggandet av antahkarana? Hur kan människor lära sig att leva efter de sju livslagarna, både individuellt och kollektivt? På vilket sätt stärks den kollektiva viljan till enhet? Detta är frågor som vi alla bör ställa och söka besvara, om vi önskar delta i förverkligandet av det godas idé.

Johan Berggren
2022-03-20

⁹ Adelskog, L. (2017). *Ljusteknikens grunder, del sju*. www.hylozoik.se

¹⁰ Laurency, Henry T. (1995). *De vises sten* (3:e uppl.). www.laurency.com

¹¹ Adelskog, L. (2015). *Ljusteknikens grunder, del ett*. www.hylozoik.se

¹² Adelskog, L. (2017). *Ljusteknikens grunder, del åtta*. www.hylozoik.se

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god fortsättning på våren
och tackar bidragsgivarna hjärtligast för allt stöd de skickat.**

**Pytagoras:
”Den som vandrar vägen, är ej till för sin egen skull utan för andras.”**

Bilaga: Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de s k ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för

bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finansskretsar? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpna historiker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande.

Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr. OBS! Denna bok är nu slutsåld hos oss, men författaren tillika förläggaren Jüri Lina har meddelat oss att han alltjämt har några ytterst få exemplar till försäljning.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som i Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwellska sanningsministeriets påbudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ETT PORTRÄTT MED MÅNGA HISTORIER Artiklar i urval på tvärs mot en ny världsordning. Av Lasse Wilhelmson.

Omslagets baksida ger följande besked om bokens innehåll: ”Ett porträtt med många historier är ett urval artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson, samt analyserande

kommentarer. Den omfattar åttaårsperioden efter 2009 då den så kallade arabiska våren snabbt övergick i Natos och Sveriges folkrättsstridiga krig och förstörelse av Libyen. Därefter lanserade USrael med flera sin terrororganisation ISIS, först i Irak och sedan i Syrien, som kom att bli ett internationellt slagfält. Alla inblandade nationer och grupper, utom de som inbjudits av Assad-regeringen begår, enligt internationell rätt, aggressionshandlingar i strid mot folkrätten. Detta sker enligt den sionistiska planen för Mellanöstern från 1982, vilket innebär att sönderfallet i detta område ensidigt har gynnat Israel.

Några år senare arrangerade samma maktelit som driver dessa folkrättsstridiga krig en våg av migranter från Mellanöstern och Afrika till Väst, främst Europa, i syfte att bryta ner dess nationalstater. Sverige kom att inta en framträdande roll genom att tillåta en extremt omfattande olaglig invandring av välfärds-migranter, som enligt gällande EU-regler skulle ha sökt asyl i första ankomstland. EUs bedömning är att flertalet av dessa inte kan betraktas som flyktingar. Denna massmigration till Sverige har även bestått av ett okänt antal ISIS-terrorister, ökat problemen med de parallella samhällena, gängkriminaliteten, utomhusvåldtäkterna och belastningen på alla bidragssystem samt vården och skolan med mera. Detta och dessas långsiktiga ekonomiska och demografiska effekter har länge förtigits i media och av politiker, som mest sysslat med att angripa och förtala alla som oroats över denna utveckling.

... *många historier* är ett försök att knyta ihop den stora världen med den lilla och samtidigt slå håll på de lögnare som gjort denna utveckling möjlig. Sverige riskerar nu att bli en så kallad "failed state" och de etniska svenskarna en minoritet i sitt eget land.

Författarens förlag 2017. Trådbunden med mjuka pärmar. 271 sidor. Pris: 225 kr.

KVANTITETENS HERRAVÄLDE och tidens tecken. Av René Guénon.

René Guénon (1886–1951), en ledande representant för den s.k. traditionalistiska tankeskolan, utgav år 1945 detta verk, som med rätta betraktas som hans mest betydande. Det är en grundlig och ytterst konsekvent vidräkning med hela den moderna "andan", rättare sagt andefattigheten. Med Guénons egna ord: "... om de som riktigast har bedömt de fel och brister, som vidlåder vår tidsålders mentalitet, i allmänhet intagit en helt negativ hållning eller framträtt endast för att föreslå motåtgärder, som är nära nog betydelselösa och alldeles oförmögna att hejda den på alla områden tilltagande oordningen, är det därför att de saknat kunskapen om verkliga principer alldeles liksom de som tvärtom envisas med att beundra det föregivna 'framåtskridandet' och att bedraga sig själva om dess ödesdigra resultat." Man behöver inte hålla med Guénon om allt han säger, men tillräckligt mycket därav är väl så giltigt för att göra hans verk värt att inte bara läsa utan även studera.

Franska originalets titel: *Le règne de la quantité et les signes des temps*. Översättning av Lars Adelskog. Logik förlag 2019. 296 sidor. Limhäftad med mjuka pärmar, pris: 250 kr. Det finns att få även ett mindre antal exemplar limhäftade med hårda pärmar, pris: 350 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskoghs chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskog, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, ... **och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast

antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se **Judisk historia, judisk religion** kan laddas ner från nätplatsen www.veidos.se
Alla böcker och skrifter beställes hos Lars Adelskogh under adress:

Lönnvägen 3 A
541 48 Skövde
eller:
adelskogh@yandex.com

För beställningar effektuerade per post uttages portoavgift. Betalning göres till bankkonto (Nordea) 1190 30 21766 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott; låt oss debitera.